

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

CIBERNETICA ȘI VIAȚA

Așa se intitulează paginile
6-7 ale revistei noastre

unde semnează:

- Prof. univ. Gh. Mihoc:
DE LA ABSTRACT LA CONCRET
- I. Lemnij:
ELECTRONICA ÎN ECONOMIE
- Al. Vlăd:
CALITATEA PRODUCȚIEI

Pentru Șura Nasedkina, luna iunie nu a adus călduri tropicale. Căci Șura — cel mai bun tehnician al colhozului „Partizanul Roșu” — trăiește și muncește în Kamciatka

ÎN ACEST
NUMĂR:

O întrecere a întregului popor

de Al. Priadcencu
Membru corespondent
al Academiei R. P. R.

(pag. 3)

...Către Ținutul pământurilor desțelenite

de Margareta Șipoș
(pag. 5)

V. Belinski

de B. Riurikov
(pag. 8)

ANUL XVII

24

(848)

16 Iunie 1961
12 PAGINI 1 LEU

СОВЕТСКАЯ КУЛЬТУРА

Орган Министерства культуры СССР и Центрального Комитета профессионального союза работников культуры

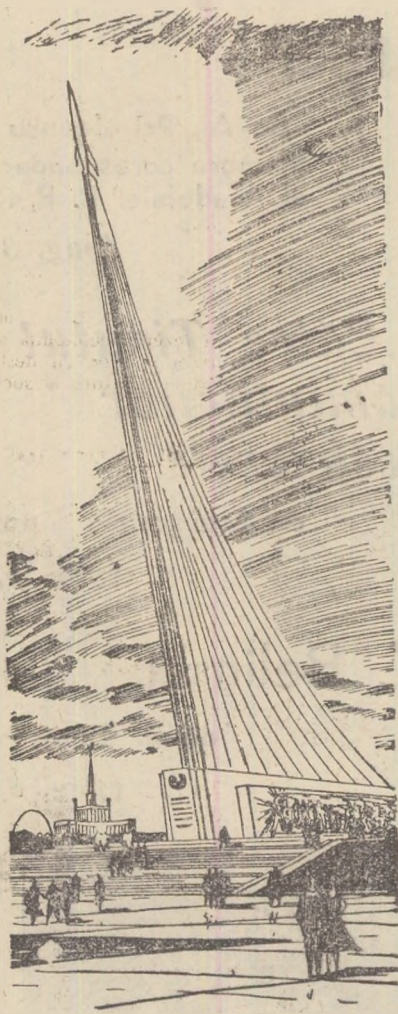
In cinstea marelui eveniment

În curînd, în incinta Expoziției realizărilor economiei naționale din Moscova va fi înălțat un grandios obelisc închinat lansării de către Uniunea Sovietică a primului satelit artificial al Pământului.

Cu trei ani în urmă, sute de arhitecți, sculptori și ingineri și-au disputat dreptul și cinstea de a fi autori ai acestui măreț monument. Premiul I a fost acordat proiectului cu deviza „Poporul creator”, elaborat de arhitecții M. Barsci și A. Kolcin și de sculptorul A. Faidiș-Krandievski.

Așezat pe Prospectul Păcii, obeliscul va avea o înălțime de 90 de metri. În fața lui se va deschide o alee largă, pe care vor fi rînduite sculpturi ale oamenilor sovietici care au creat sateliții artificiali ai Pământului și navele interplanetare precum și ale cuceritorilor exploratori ai Universului. Desigur, la loc de cinste va sta monumentul de granit al genialului savant K. E. Tjolkovski.

Carcasa de oțel a săgeții obeliscului, cu o rachetă avîntată în vîrf, va arăta ca un gigant de argint, iar pereții de granit ai puternicului soclu vor fi împodobiți cu altoreliefuri turnate din metal, care glorifică în imagini alegorice eroismul în muncă și ideile îndrăznețe ale oamenilor de știință, constructorilor, muncitorilor și

Macheta obeliscului

pilotilor cosmonauți sovietici. În interiorul soclului se va deschide pentru vizitatori un muzeu de istorie a cuceririi Cosmosului. În fața obeliscului, pe o suprafață de douăzeci de hectare, va fi amenajat un parc.

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.U.S.

Redacția și administrația: București, Str. Ion Ghica, 5 telefon 13.03.10.

Pentru îmbunătățirea practicii în producție a elevilor

Consiliul de Miniștri al Uniunii Sovietice a adoptat o hotărîre cu privire la îmbunătățirea practicii în producție a elevilor din școlile medii de cultură generală.

În prezent, se arată în hotărîre, în țară funcționează 15.000 de școli cu practică în producție, ceea ce reprezintă mai mult de jumătate din toate școlile medii de cultură generală. Viața a confirmat întru totul justetea și necesitatea măsurilor luate în vederea stabilirii unei legături între studiu și munca în producție, ca bază a avîntului continuu al învățămîntului și al educației comuniste a tinerii generații.

Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. tresează ca sarcină organelor sovietice locale și organelor învățămîntului public să extindă pregătirea, în școlile medii sătești cu practică în producție, a unor cadre care să cunoască temeinic tehnica agricolă, să poată lucra pe tractoare și combine și să posede cunoștințele necesare agro și zootehnice. În scopul pregătirii unor lucrători agricoli calificați, se prevede organizarea în cadrul marilor colhozuri și sovhozuri și al stațiilor agricole experimentale frunțate, a unor școli interraionale și raionale cu practică în producție avînd o durată de 9-11 ani.

În continuare, hotărîrea prevede ca ministerele învățămîntului din republicile unionale și autonome să organizeze, în toate școlile medii sătești, muncă experimentală în colhozuri, sov-

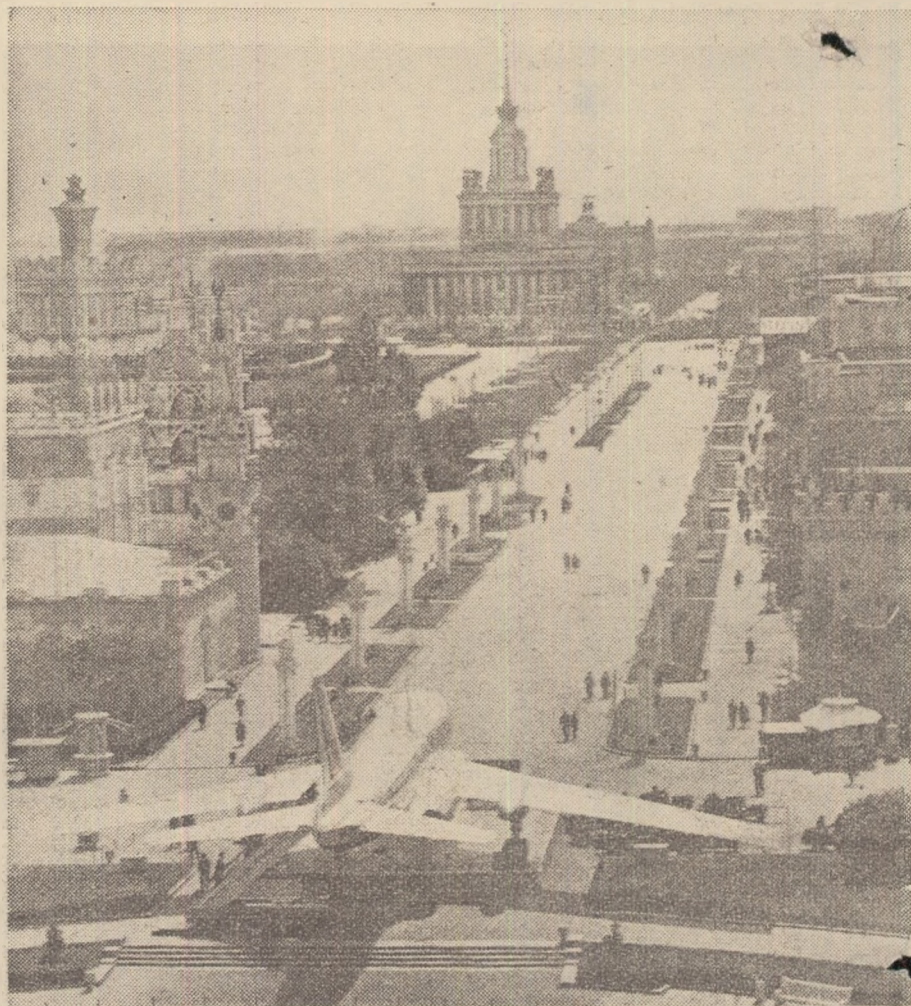
hozuri, gospodării didactice experimentale. Activitatea va fi strîns legată de tematica gospodăriilor experimentale model ale regiunii respective.

Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. prevede eșalonarea învățămîntului profesional din școlile medii pe o perioadă de trei ani (clasele IX—XI). În scopul creării bazei materiale didactice necesare practicii în producție a elevilor din școlile medii, Consiliile de miniștri ale republicilor unionale și autonome, comitetele executive de finit și regionale, ministerele și departamentele din U.R.S.S. precum și consiliile economiei naționale urmează să organizeze, în 1962-1965, în întreprinderi, acolo unde este necesar, secții și sectoare didac-

Construcția pe baza investițiilor capitale, afectate construcției productive.

Consiliile de miniștri ale republicilor unionale au sarcina să prevadă, în planurile economice pe anii 1962-1965, construirea de ateliere didactice de producție școlare și inter-școlare în școlile medii, acolo unde practica în producție a elevilor nu poate fi organizată pe baza întreprinderilor, șantierelor, colhozurilor și sovhozurilor. Veniturile realizate în aceste ateliere sînt lăsate la dispoziția școlilor și folosite în primul rînd pentru întărirea bazei materiale didactice a școlilor, precum și pentru organizarea activității extrașcolare a elevilor.

La Expoziția realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. a început sezonul de vară. În „Piața mecanizării”.

Centre comerciale ale viitorului

Pînă la sfîrșitul septenarului, în Uniunea Sovietică se vor deschide 105.000 de noi magazine, dintre care 60.000 în orașe. În afară de aceasta, vor fi construite peste 70.000 de cantine, cafenele, bufete și restaurante cu o capacitate de aproximativ trei milioane de locuri.

„În ultima vreme — a declarat S. Karaveev, directorul Institutului de stat pentru proiectarea de întreprinderi comerciale — Institutul nostru a elaborat o serie de proiecte de noi centre comerciale, magazine universale, întreprinderi de alimentație publică care lucrează pe bază de semifabricate. Mă voi opri numai asupra celor-va dintre ele.

În curînd, în 15 orașe din R.S.F.S.R. — Moscova, Novosibirsk, Celiabinsk, Stalingrad, Kuibișev, Irkutsk, Gorki ș.a. — va începe construirea unor mari centre comerciale. Ce reprezintă ele? Să examinăm unul dintre proiecte. Avem în față o clădire din sticlă și metal — un adevărat palat comercial, care se întinde pe o suprafață de un hectar. Fiecare încăperă a clădirii este un magazin independent, despărțit de cel vecin numai prin niște pereți ușori de sticlă. Cumpărătorul găsește aici tot ce dorește — de la îmbrăcăminte și jucării, încălțăminte și mobilă, pînă la obiecte de artizanat și cărți. Aici există, de asemenea, și ateliere în care se pot comanda haine și încălțăminte. Alături, se află ateliere de reparație și curățătorii chimice.

După un alt proiect, centrul comercial va reprezenta un complex de construcții separate: magazin universal, magazin alimentar, cantină, cafenea, ateliere de deservire publică.

O atenție deosebită acordă Institutul nostru creării de proiecte de noi magazine universale. După un astfel de proiect, se construiește acum, la Minsk, un magazin universal, cu trei sute de vânzători, unde vor fi folosite metode comerciale moderne.

O sarcină importantă este punerea la punct, în cel mai scurt timp, a unor proiecte tip de cantine, restaurante și cafenele care să funcționeze pe bază de semifabricate. Pentru producerea semifabricatelor se proiectează acum combinate speciale.”

СОВЕТСКАЯ РОССИЯ

Călirea chimică a sticlei

Fie că se așează la masă sau privește printr-un microscop, fie că zboară cu un avion de mare viteză sau coboară cu o batisferă în fundul oceanului — protundenii omul este însoțit de sticlă.

Foarte multă sticlă se folosește în special pentru geamuri. Uniunea Sovietică fabrică anual aproximativ 140 de milioane de metri pătrați și totuși, deseori, această cantitate se dovedește insuficientă. Căci mai mult de o treime se sparge în timpul transportului sau al instalării.

— N-ar putea fi oare mărită rezistența sticlei? — s-au întrebat adesea oamenii de știință. Un mijloc — călirea — era cunoscut. Dar sticla călită are multe dezavantaje. În primul rînd nu poate fi tăiată cu diamantul.

Se știe că acad. A. F. Ioffe a făcut unele experiențe în această direcție, folosind cristale de sare de bucătărie. Pe suprafața acestor cristale, ca și pe suprafața sticlei se formează un strat așa numit defectuos, care nu poate fi văzut cu ochiul liber. După ce a spălat cu apă acest strat, acad. Ioffe a constatat că rezistența cristalelor de sare s-a mărit de câteva ori. La fel a procedat și cu o baghetă de sticlă. Numai că în loc de apă a folosit un acid. După prelucrare, bagheta a putut fi ușor îndoită în formă de inel, devenind mult mai rezistentă.

Pe baza acestor experiențe, S. N. Jurkov, membru corespondent al Academiei de Științe a U.R.S.S. și profesorul F. F. Vițman au elaborat metoda măririi rezistenței sticlei prin „călire chimică”.

Metoda existentă a trebuit să fie perfecționată. Căci este ușor să introduci într-o baie de acizi o statueta sau un nasture, dar ce te faci cu bucățile mari de sticlă?

Pe suprafața incandescentă a sticlei se pulverizează un lichid special. Condensîndu-se, lichidul îmbracă suprafața sticlei cu un strat nou, protector. Sticla astfel obținută este de șase-șapte ori mai rezistentă decît cea obișnuită. S-a constatat că o bilă de oțel de un kilogram și jumătate, aruncată de la o înălțime de trei metri pe o bucată de sticlă astfel călită, nu produce nici o fisură.

Acum, la uzina „Dzerjinski” din orașul Gus-Hrustalnii, se montează o nouă instalație pentru prelucrarea chimică a suprafeței sticlei.

O întrecere a întregului popor

Ne mai despart doar puține luni de data cînd vor începe lucrările Congresului al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Fiecare zi care ne apropie de acea dată aduce noi și noi știri despre entuziasmul în muncă cu care întîmpină acest mare eveniment poporul sovietic. Trecînd în revistă știrile capeți impresia — de altfel întemeiată — că întreaga masă a celor 62 milioane de oameni ocupați în economia națională a Uniunii Sovietice își încordează forțele și voința spre a continua și dezvolta acea frumoasă tradiție care, după cum a arătat tovarășul N. S. Hrușciov, în recenta sa călătorie de la Tbilisi, constă în a întîmpina Congresul P.C.U.S. cu „noi succese, realizări și planuri”. Prin participarea la această întrecere, fiecare om al muncii din Uniunea Sovietică își manifestă convingerea că construcția desfășurată a comunismului este cauza sa proprie.

Știința care a aprins marea flacără a întrecerii din acest an a fost chemarea tinerilor muncitori din Moscova. Inițiativa lor, care a exprimat gîndurile, năzuințele și visurile întregului popor sovietic, a căpătat repede o largă răspîndire, îmbrăcînd forme cît se poate de variate. Un ecou puternic a trezit, după cum ușor se înțelege, această chemare în rîndurile fruntașilor în producție, în rîndurile mem-

bratele republicile unionale, în republicile autonome, în ținuturile și regiunile Uniunii Sovietice. Aceste angajamente rețin atenția nu numai prin importanța relativă sau absolută a cifrelor ce le cuprind, ci și prin noutatea și îndrăzneala căilor și mijloacelor preconizate pentru a chezași obținerea unui belșug de produse. Ucrainenii, de exemplu, își manifestă hotărîrea fermă de a mări în anii următori achizițiile de cereale pînă la 700 milioane puduri, de carne pînă la 2.800.000 tone, de lapte pînă la 12.500.000 tone. Pentru a mări cantitățile de cereale ce vor fi vindute statului și producția de furaje necesare creșterii vitelor, oamenii muncii din agricultura Ucrainei au hotărît să schimbe în mod radical structura suprafețelor însămînțate: fașă de anii trecuți, se măresc în mod substanțial suprafețele destinate însămînțării porumbului și plantelor păstăioase furajere.

Pămînturile destelenite erau cunoscute pînă acum ca grînzare ale Uniunii Sovietice. Acum, oamenii muncii din agricultura Ucrainei își iau angajamentul nu numai de a mări producția de cereale, ci și de a da țării cantități însemnate de produse animale. Din ținuturile destelenite, vor porni, în anii următori, mari cantități de carne spre toate colțurile Uniunii Sovietice.

„Unii afirmă că cifrele sînt aride și plicticoase. Dar dacă le adîncești conținutul, descoperi în spatele lor oameni, destine și munca a milioane de oameni sovietici, creatorii bogăției noastre naționale. Aceste cifre nu sînt abstracte, ele au un înțeles profund, economic și politic”.

N. S. HRUȘCIOV

Poem în cifre

Așa a fost supranumită o culegere statistică recent apărută la Moscova, culegere care oglindește neasemuitul avînt al economiei Uniunii Sovietice.

Pe vremuri, cifrele erau o specialitate exclusivă a economiștilor, a contabililor, a statisticienilor. Iată că, acum, economia planificată a socialismului ne-a dat fiecăruia posibilitatea de a citi îndărătul cifrelor reci realitatea vibrantă a construcției vieții noi, de a „descifra” aceste cifre nu numai cu ochii ci și cu inima, măsurînd pasul înainte și bucurîndu-ne de el atunci cînd este încă numit proiect, indice sau procent, cu certitudinea că se va însorie — în tabela realizărilor — nu cu aceleași cifre ci cu altele, sporite.

Epoca noastră, epoca socialismului victorios, a descoperit, printre altele, altele, magnifica poezie a cifrelor.

Ele vorbesc de munca bogat creatoare a oamenilor sovietici. Ele arată, de pildă, că între 1913 și 1960 în U.R.S.S., producția industrială a crescut de 45 ori în vreme ce în S.U.A. această producție nu a înregistrat, în cuprinsul aceluiași interval de timp, decît o creștere de 5 ori. Luînd procentele pe ramuri industriale, cifrele devin și mai grăitoare. Astfel, în U.R.S.S., producția marilor industrii a crescut de 65 de ori; a mijloacelor de producție de 103 ori; a industriei chimice de 168 de ori; a industriei constructoare de mașini și de prelucrare a metalelor de peste 300 de ori. Toate acestea în perioada cuprinsă între 1913 și 1960.

Și mai semnificative sînt cifrele privind perioada dintre 1940 și 1960. Este vorba de comparația făcută cu cifrele ultimului an dinainte de război cînd industria sovietică izbutise să ajungă din urmă industria tuturor statelor capitaliste din Europa. În răs-timpul acestor două decenii — care cuprind și anii războiului, și anii refacerii economiei naționale — producția industrială globală a Uniunii Sovietice a crescut de 5,2 ori.

Nesfîrșitele păduri de macarale-turn, uriașele brațe ale acestor giganti de fier fac, de mult, parte integrantă din peisajul vieții sovietice. Retineți: în răs-timpul dintre 1918 și 1960 au fost construite, restaurate și date în exploatare peste 36.000 de întreprinderi industriale de stat, mari, mijlocii și mici. Au mai fost înființate 7.400 sovhozuri, 9.000 stațiuni de mașini și tractoare, în majoritate predate sovhozurilor nou create; mai bine de 125.000 km. de drum de fier, inclusiv căile de acces, au fost construite.

S-au construit și restaurat, în această perioadă, 73.000 școli cu 19.500.000 locuri; spitale și policlinici însumînd 401.000 paturi; grădinițe de copii și creșe, numărînd aproape 2.000.000 locuri. Să mai adăugăm acestei înșiruii ceie 32.900 școli cu 3.500.000 locuri, cele 232.400 paturi de spital, grădinițele de copii și creșele totalizînd aproape un milion de locuri — toate acestea construite între 1951—1960, de colhozuri.

În 1960 au fost date în folosință

2.978.000 locuințe, ceea ce reprezintă un număr superior locuințelor date în exploatare — în același an — în Anglia, Franța, R.F.G. și Italia luate la un loc. Numai în cursul anului trecut s-au construit în U.R.S.S. cite 14 apartamente la fiecare 1.000 de oameni. Iar anul acesta se construiesc mai multe locuințe decît în S.U.A., Franța, R.F.G., Suedia, Olanda, Belgia și Elveția luate la un loc.

Cifrele comparative arată că, în vreme ce, pînă în 1960, fondul total al locuințelor de tip urban, din orașe și așezări muncitorești, a însumat 584 milioane de metri pătrați, numai în următorii ani rămași pînă la sfîrșitul septenlului vor fi construite asemenea locuințe pe o suprafață totalizînd 485—495 milioane de metri pătrați.

Toate aceste cifre dezvăluie uriașul avînt al economiei naționale sovietice. Oglindă a aceluiași progres spre comunism este și felul cum cresc oamenii. Azi, în U.R.S.S. sînt 52 milioane de persoane care, ca elevi sau studenți, participă la diferitele forme de învățămînt de stat — școli medii, școli profesionale și tehnice, școli pe lîngă fabrici și uzine, precum și institute de învățămînt superior. Și iată noi cifre comparative în cadrul întrecerii pașnice între cele două sisteme: anul trecut au lucrat, în economia U.R.S.S., 1.080.000 ingineri cu diplomă, în timp ce, în economia S.U.A., nu au fost ocupați decît 525.000 asemenea cadre tehnice.

Cifre? Da! Ele, însă, răsună, într-adevăr, „ca un imn închinat orînduirii socialiste”. Fiește că nu toți le gustă poezia. Printre aceștia, d. Arthur Goldberg, ministrul Muncii S.U.A. de pildă, asupra căruia cifre de acest fel au produs și produc — ca să folosim propria sa mărturisire — „o impresie zguduitoare”.

Ministrul american ar trebui să știe că tot mai multe și mai frecvente asemenea impresii — unele încă mai zguduitoare — îi rezervă economia sovietică în mersul ei înainte, cu nestăvilul ei avînt de construire a societății comuniste.

Bogdan Varvara

brilor brigăzilor de muncă comună. Se ridică pe o treaptă și mai înaltă a tehnicii de masă, al cărei țel este utilizarea și folosirea rezervelor interne, accelerarea progresului tehnic și îmbunătățirea generală a indicatorilor calitativi ai producției. Tineretul sovietic își contribuie prin „daruri personale în muncă”. În unele întreprinderi, ca de pildă în Uzina nr 1 de rulmenți pe care din Moscova, s-a înființat „Cartea către Congresul al XXII-lea”: în ea înscriu atît angajamentele, cît și felul care au fost îndeplinite. În fabrici și șantierelor de construcție, în transport și în sovhozuri răsună chemarea patriotă: „At dobîndit succese — ajută-ți tu varășii de muncă!”.

Dar nu numai acolo unde rezultatele întrecerii pot fi măsurate în tone de produse, în metri pătrați de construcție, în kilometri, tone sau în kilowați-ore — se simte suflul proaspăt și puternic al eroismului în muncă. El se manifestă și în rîndurile celor care, prin proiecte și documentații tehnice de mai bună calitate și întocmite la timp, prin planuri mai bine chibzuite de cooperare și specializare a întreprinderilor, aduc o contribuție însemnată la realizarea înaintea de termen a septenlului.

Oamenii muncii din agricultura sovietică participă cu însuflețire la larga întrecere care cuprinde întreg poporul sovietic. În satele sovietice se desfășoară o activitate rezervată pentru înfăptuirea hotărîrilor plenarei din ianuarie 1961 a C.C. al P.C.U.S., pentru folosirea tuturor posibilităților de sporire a producției agricole. Indicațiile date de N. S. Hrușciov la lucrările Plenarei din ianuarie și la consfățuirile cu fruntașii din agricultură la care a participat ulterior, stau la temelia însemnatelor angajamente ce sînt luate în

Bielorusia era cunoscută ca o republică în care predomina creșterea vitelor. Agricultura Bielorusiei va fi orientată și pe viitor pe această cale. În același timp însă, bielorușii își propun să mărească suprafețele arabile ale republicii lor cu 900—950 mii hectare, în principal prin lucrări de ameliorații. Și aici se schimbă simțitor structura suprafețelor însămînțate, în favoarea mai ales a plantelor furajere și a sfeclei de zahăr.

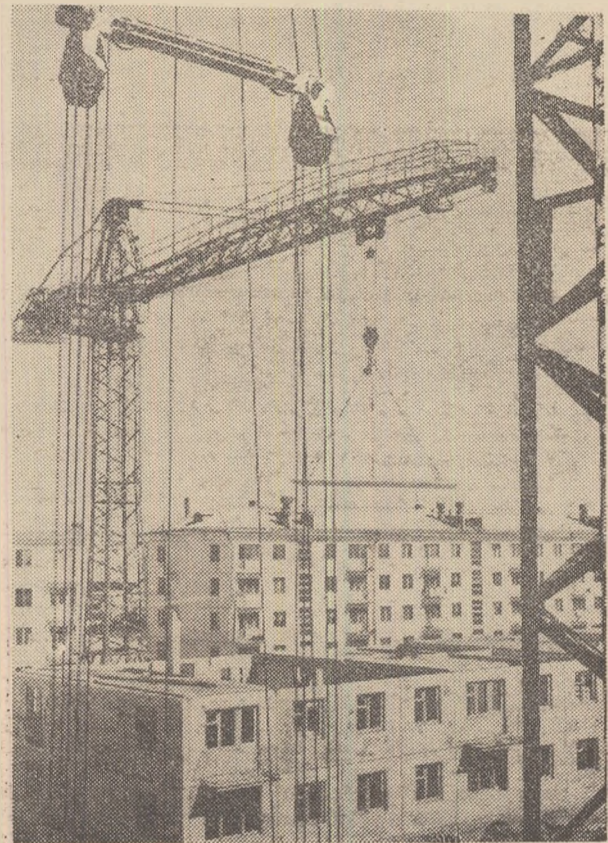
Sînt numai cîteva exemple, dar acestea sînt suficiente pentru a arăta cum, în elanul întrecerii, apar inițiativele creatoare, se vădese cele mai largi posibilități de afirmare a gîndirii și talentelor oamenilor muncii, puse în slujba construirii comunismului.

Nu există nici o îndoială că angajamentele luate în cîntecul Congresului al XII-lea al P.C.U.S. vor fi îndeplinite. În 1921, metalurgii din bazinul Donețului au găsit o formulă plastică pentru a însumi angajamentele lor adresate marele Lenin. Ei au spus că acele angajamente constituie o „poliță comunistă”. Înțeles, „polița” a fost onorată. Astăzi ele comuniste sînt mult mai mari, trag atenția întregii lumi. Și, spre deosebire de 1921, se mai găsesc foarte puțini oameni pe glob care să se înde punctualitatea onorării lor.

Pe cînd se desfășoară în cîntecul Congresului al XXII-lea, opinia publică vede încă o fază a înaintării comunismului a poporului sovietic, înaintării care luptă pentru viitorul și fericit al tuturor popo-

Al. Priadencu

Membrou corospondent
al Academiei R.P.R.

Macarale, macarale..

La hotarul oraşului Ţelinograd, „capitala pământurilor destelenite”.

Trenurile merg spre răsărit...

...Către Ţinutul pământurilor destelenite

Noi cunoaştem grandoearea cifrelor. Ele sînt legate de viaţa noastră, a tuturor şi de bunăstarea fiecăruia dintre noi. Şi pentru că le cunoaştem măreţia, cifrele ne impresionează şi ne emoţionează.

Ascultăm şi citim cu emoţie comunicatele scurte, concise, cu cifre elocvente, din Uniunea Sovietică şi din ţările prietene pentru că ele ne înfăţişează exact, plastic mersul spre comunism.

Sîntem obişnuţi cu cifrele. Şi noi, cei obişnuţi, sîntem şi cei mai copleşiţi de ceea ce ne dezvăluie ele.

Iată mai jos, în limbajul laconic al cifrelor, starea actuală a pământurilor destelenite din Siberia.

Pe un teritoriu de peste 600 de mii de kilometri — de la Uralii sudici pînă la Altai — se întinde Ţinutul pământurilor destelenite. (Vreţi traducerea în vorbe a ce înseamnă 600 mii de kilometri? Franţa, Belgia şi Olanda la un loc şi încă ceva mai mult).

În 12 oraşe, 28 de aşezări muncitoreşti, 67 de raioane agricole, cuprinzînd 763 de sate şi cîtune trăiesc peste trei milioane de oameni.

În regiunea aceasta de pămînturi destelenite sînt 685 de sovhozuri şi 107 colhozuri. În ultimii ani sovhozurile şi colhozurile au dat statului cîteva miliarde de puduri de cereale.

Acum oamenii muncii de pe pămînturile destelenite luptă pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de Plenara din ianuarie a C.C. al P.C.U.S.: producerea a 1.100 — 1.200 milioane puduri de cereale, 800 — 900 mii de tone de carne, 2 milioane de tone de lăpte, 570 milioane de ovă 30 de mii de tone de lînă. Bineînţeles, toate acestea intr-un singur an.

Alături de agricultura se dezvoltă aici cu paşi mari şi industria. Se prelucrează fier extras din minele de fier locale. Cresc nu numai sovhozuri ci şi oraşe noi „Regiune de piine şi regiune industrială” — iată ce înseamnă pămînturile destelenite dintre Uralii şi Altai.

Vă amintim că în urmă cu şapte ani, în anul 1954, în Ţinutul acesta se întindea o stepă pustie, neroditoare. Vă mai amintim că în urmă cu şapte ani, în anul 1954 au pornit din Moscova spre răsărit primele trenuri cu tineri voluntari, muncitori, studenţi, absolvenţi ai şcolilor, ai facultăţilor şi institutelor din Moscova, specialiști din toate ramurile de activitate. Si că numai în urmă cu şapte ani s-a tras prima brazdă în pămîntul înţelenit al Siberiei.

Ritmul de lucru din aceşti şapte ani nu poate fi comparat cu nimic. Nici entuziasmul şi abnegaţia cu care au înfruntat primii destelenitori greutăţile începutului. Pot fi doar numite ritm comunist, entuziasm şi abnegaţie caracteristice oamenilor sovietici.

Si nu poate fi comparată cu nimic grija şi atenţia întregii ţări fată de cei ce muncesc pe pămînturile destelenite. Pot fi doar cuprinse în cuvinte — ariia patriei sovietice pentru fiii săi, oriunde s-ar afla ei.

Muncitorii de pe pămînturile destelenite au simţit tot timpul căldura Moscovei, grija şi atenţia Moscovei. Capitala patriei sovietice a trimis în tot acest timp spre răsărit, în regiunea pămînturilor destelenite cele mai moderne maşini agricole, automobile, strunguri, medicamente, renumite colective artistice, filme, cărţile cele mai noi.

Fiecare nouă sarcină pe care o primeau muncitorii Ţinuturilor îndepărtate găsea ecou în inima moscovitilor. „Cu ce vă putem ajuta?”

Şi iată că Moscova se gîndeşte o dată mai mult cum să-i ajute în îndeplinirea măreţelor sarcini şi a angajamentelor pe care şi le-au asumat cei ce muncesc pe pămînturile destelenite, în cîns-tea celui de al XXII-lea Congres al P.C.U.S. Din nou, trenurile duc spre răsărit constructori, arhitecţi, medici, pedagogi — tineri specialiști

care vor ajuta la construirea oraşelor şi satelor, vor educa şi învaţa copiii, se vor îngriji de sănătatea oamenilor.

„Dar încă nu e totul” — spun moscovitii. Zilele trecute presa sovietică a publicat o chemare semnată de oameni de seamă ai Uniunii Sovietice, în care toate uzinele, fabricile, instituţiile, teatrele, toţi oamenii muncii din Moscova sînt îndemnaţi să ia sub patronaj cite un sovhoz, colhoz, colectiv artistic etc., de pe pămînturile destelenite, să-l ajute nemijlocit în îndeplinirea marilor sarcini şi a organizării vieţii de fiecare zi a oamenilor.

„Pentru oţelari şi constructori de maşini, învăţători şi medici, oameni de ştiinţă şi scriitori, antrenori de sport şi bibliotecari, funcţionari şi actori, şoferi şi bucătari, pentru noi toţi, oameni de cele mai diferite specialităţi se va găsi o treabă importantă şi utilă în această mare muncă de patronare”.

Semnează chemarea N. Blohin, preşedintele Academiei de Ştiinţe medicale, I. Buianov, de două ori Erou al Muncii Socialiste, T. Hrennikov, artist al poporului al R.S.F.S.R., prim-secretar al Uniunii Compozitorilor din U.R.S.S., cunoscutul savant biolog Trofim Lisenko, poetul S. Scioaciov, faimosul fotbalist L. Iaşin, maestru emerit al sportului şi mulţi alţii.

Chemarea a stîrnit un ecou entuziast în rîndurile tuturor categoriilor de oameni ai muncii.

Trenurile duc spre răsărit noi grupuri de viitori constructori şi muncitori pe pămînturile destelenite. Trenurile duc maşini donate de uzine sovhozurilor; proiecte de oraşe, de clădiri şi străzi alcătuite de mari arhitecţi; inventare şcolare, tot ce este necesar oraşelor, satelor noi construite.

Ne vin în minte cuvintele rostite de Nikita Serghievici Hruşciiov, care caracterizează exact ce înseamnă pămînturile destelenite: „...cuvîntul rus „ţelina” *) ca şi cuvintele „cincinal”, „colhoz”, „soutnik”, „lunnik” au intrat în conştiinţa popoarelor ca vestitori ai victoriilor noastre”.

Margare'a Şipoş

*) Pămînt destelenit.

Peste treizeci şi nouă de ani Uniunea Sovietică va produce anual, de fiecare locuitor apt de muncă, 500.000 de kilowaţi-ore de energie transformată în energie electrică. Cu ajutorul acestei forţe, un om ar putea să ţeasă cinci milioane de metri stofă, să extragă douăzeci de trenuri de cărbune sau să facă inconjurul Pămîntului cu un tren electric.

ENERGETICA ÎN ANUL 2000

Intre previziuni şi realităţi

Aceste cuvinte n-au fost rostite de Herbert Wells sau de Alexandr Kazanţev. La tribună şi în sală nu se afla nici un scriitor de literatură ştiinţifico-fantastică. Eram la o şedinţă a consiliului ştiinţific al Institutului de energetică „G. M. Krji-janovski”, de pe lângă Academia de Ştiinţe a U.R.S.S. Referatul era ţinut de Arkadi Borisovici Markin, inginerul şef al Institutului. Un neiniţiat ar putea socoti neverosimile cifrele pe care el le cita. Dar tocmai asta face măreţia lor că, în ciuda aparentei lor neverosimilităţi, ele sînt reale. Aceste cifre exprimă căutări, calcule, munca îndelungată a sute de oameni de ştiinţă, Academicienii, inginerii, constructorii aflaţi la şedinţa consiliului ascultau cu atenţie şi meditau asupra fiecărui cuvînt din referat.

„Iată-ne așa dar în anul 2000. Populaţia Uniunii Sovietice se apropie de 400 de milioane de oameni. Poporul sovietic are nevoie de multe miliarde de puduri de cereale. Acţiunea de valorificare a pămînturilor înţelenite, începută în urmă cu jumătate de secol, continuă. De atunci, au mai fost destelenite 100 de milioane de hectare. Imensa cîmpie vest-siberiană, imoărătie a mlaştinilor şi a taigalei, a fost transformată în cel mai mare grînar al ţării. Iar depresiunea Aralo-Caspică cîndva neroditoare, dăruieşte ţării recolte bogate. Aceste imense cîmpii sînt acum udate de fluviile Obi şi Enisei. A fost creat un sistem de irigaţie cum n-a mai existat pînă acum. Planurile oamenilor de ştiinţă din veacul XX, care visau la o folosire multilaterală a resurselor hidraulice ale Siberiei, s-au împlinit.

Giğantice lucrări au şters hotarele dintre Asia şi Europa. Prima magistrală transsiberiană, care cîndva părea o minune, este acum o picătură în oceanul de căi ferate. În comparaţie cu anul 1961, drumurile de oţel dintre Ural şi Oceanul Pacific sînt acum cu 100.000 de kilometri mai lungi, adică de aproximativ cinci ori. Pe uriaşul traseu feroviar Est-Vest, 15.000 de garnituri de tren transportă în timp de douăzeci şi patru de ore 4 miliarde de tone de produse agricole, lemn, minereu, combustibil, maşini...

Ţara se pregăteşte să-şi dirijeze clima, să exploreze adîncurile pămîntului. Căci în pragul celui de al treilea mileniu, numai nrozăicele frigide vor înghiţi peste 100 de milioane de kilowaţi — adică puterea a 44 hidrocentrale ca aceea de pe Volga. Cererea de energie electrică va fi uriaşă. Această imoăjurare nu-i va lua prin surprindere pe energeticienii, dat fiind că încă din anul 1961 încep să dispară petele albe de pe harta energetică a ţării. Inginerul A. B. Markin a propus consiliului ştiinţific al Institutului mai multe variante de sporire a producţiei de energie electrică. Cea mai fundamentată este aceea intitulată „10—15 trilioane de kilowaţi-ore pe an”. Ce ar spune acum scriitorul englez Herbert Wells dacă ar afla că varianta „10—15 trilioane” echivalează cu 1140—1700 planuri G.O.E.L.R.O. luate la un loc?

„Cîndva, la începutul veacului XX, constructorii de hidrocentrale, şi împreună cu ei întregul popor, se mîndreau pe bună dreptate cu puternicul Dneproghes. Acum însă, în anul 2000 cea mai modestă termocentrală dă de zece ori mai multă energie decît Dneproghesul. Şi există sute de asemenea centrale electrice. În deceniul al şaselea, am fost entuziasmaţi de prima centrală electrică atomică. Dar surorii mai mici şi mult mai puternice, în acelaşi timp, au început să se dezvolte furtunos după anul 1980. Ţara s-a acoperit de o reţea de centrale atomice. Ele produc 4 trilioane de kilowaţi-ore, adică o dată şi jumătate mai mult decît energia furnizată în 1960 de toate centralele electrice de pe glob.

Dar reţeaua energetică cuprinde şi multe motoare fixe şi mobile. Toate la un loc furnizează 10—15 miliarde kilowaţi. Trebuie să amintim că în 1960 ţara nu putea dispune decît de aproximativ 65.000.000 de kilowaţi energie electrică, adică cu 154 ori mai puţin...

De altfel, varianta de care vorbeam, prevede că greutatea specifică a hidrocentralelor în balanţa energetică a ţării va descreşte. La începutul secolului XXI hidrocentralele vor furniza numai 7,5 la sută din întreaga cantitate de electricitate. Rolul principal îl vor juca centralele atomice şi termocentralele. Ele vor putea da cele 10—15 trilioane de kilowaţi-ore energie electrică.

Consiliul ştiinţific a dezbătut cu aprindere referatul inginerului Markin. La tribună s-a urcat acad. A. I. Berg, apoi B. K. Alexandrov şi alţii... Nu, oamenii de ştiinţă nu erau tulburaţi de datele aproape fantastice ale referatului. Ei ştiu să viseze, fundamentîndu-şi ştiinţific cele mai îndrăzneţe planuri şi transformînd visele în calcule şi proiecte. Li năso-nează probleme concrete: de cîtă energie electrică este nevoie pentru deplina fericire a omului? Cît şi ce fel de combustibil este necesar pentru termocentralele anului 2.000? Cîţi oameni vor lucra la extragerea acestui combustibil? Si trebuie să se pornească neîntîrziat la lucru, așa încît consiliului a hotărît organizarea unui seminar pentru studierea acestei probleme, seminar la care vor participa cei mai mari oameni de ştiinţă din ţară, reprezentînd cele mai importante ramuri ale ştiinţei. Dar aceştia nu sînt decît primii paşi. Va urma o perioadă îndelungată, grea, de cercetări, căutări, proiectări, construcţii etc. Toţi cei care au participat la şedinţa consiliului au fost, însă, plini de optimism căci tutorora le era clar şi evident ţelul muncii lor: electricizarea completă a întregii ţări care, împreună cu puterea sovietică, va duce la făurirea unei lumi noi, îmbelşugate.

O. Moiseev

ABSTRACT CONCRET

suma cifrelor anterioare. Acum mașina efectua adunări simultane chiar cu numere din foarte multe cifre.

„Mașină” pe care s-a încercat noua mecatronică a fost creierul omenesc. Cercetătorii din Gruzia s-au luat la întrecere cu cițiva oameni care au lucrat după metoda veche și, făcând greșeala, au terminat calculul tuturor.

Problema ulterioară a noii metode consta în a realiza un sumator — un nou ansamblu calculatru mașină. La acest sumator au lucrat inginerii V. Ciheidze, A. Muciauri, N. Serghieș, I. Manukian, O. Elizbarașvili, sub îndrumarea lui Bukreev și V. Sakriladze. Așa cum se vede din aceste cercetări teoretice, încă nu s-a găsit metoda cea mai bună de calcul extrem de importante. Cercetătorii au obligat dispozitivul de comparare (de obicei se lucrează mult mai rapid. Astăzi mașinile calculează până la 8 milioane de comparațiuni pe secundă. La această viteză se realizează calculul continuu, automatizându-se. Aceasta înseamnă creșterea calității lucrărilor și atunci când se dă comanda unui laminor, lansarea unui proiectil în orbită sau alcătuirea unui plan de pro-

jectare de perfecționare a sumatorului (dispozitiv de comparare) continuă. S-ar putea ca toc-

Ochiul electronic

Ochiul este principalul mijloc de percepere de către om a lumii exterioare. Omul își pierde vederea, e imposibil ca aceasta să fie înlocuită prin mijloc oarecare.

Știm că marele optician sovietic Valius, doctor în științe tehnice, a luat greaua sarcină de a priva omenirea de monopolul pe care-l avea și de a-i substitui un ochi electronic — adevăr, de ce să nu fie oare posibil să citești, de pildă, folosindu-te de ochii tăi? Așa că savantul a hotărât să redea orbilor vederea fără ajutorul ochilor, folosindu-se de simțul tactil — precum creierul percepe aceleași lucruri prin intermediul pielii.

Ochiul este impresionat de lumină în timp ce pielea nu reacționează decât la contacte. Pentru lărgirea câmpului în care trăiește orbii, trebuie să se realizeze posibilitatea de a percepe și sunetele. Prima parte a problemei conștinse, în perceperea imaginii. Ochiul, precum și de toate, este un aparat optic, care vede prin intermediul unei camere vii al aparatului fotografic. În acest aparat s-a luat naștere o mică cameră obiectivă de dimensiunile unei cutii de țigări, înzestrată cu un obiectiv. Prin mijlocul său s-a găsit calea spre lumină înțesată.

Prima etapă a acestui pas s-a dovedit însă a fi foarte grea. Retina transformă raza de lumină în impulsuri nervoase, care sunt transmise creierului. Cu ce s-o înlocuiești? Trebuie să se realizeze transformarea semnalului luminos în semnal electric, lucru posibil datorită existenței elementelor. Așa că inventatorul le-a găsit soluția: a folosit distanța focală a obiectivului, care este un fel de celule de ceară. Căzând în câmpul lumii, acesta sensibil la lumină, se transformă în curent electric. Astfel, lumina e mai vie, cu atât curentul este mai puternic.

Prima etapă a acestui pas s-a dovedit însă a fi foarte grea. Retina transformă raza de lumină în impulsuri nervoase, care sunt transmise creierului. Cu ce s-o înlocuiești? Trebuie să se realizeze transformarea semnalului luminos în semnal electric, lucru posibil datorită existenței elementelor. Așa că inventatorul le-a găsit soluția: a folosit distanța focală a obiectivului, care este un fel de celule de ceară. Căzând în câmpul lumii, acesta sensibil la lumină, se transformă în curent electric. Astfel, lumina e mai vie, cu atât curentul este mai puternic.

Prima etapă a acestui pas s-a dovedit însă a fi foarte grea. Retina transformă raza de lumină în impulsuri nervoase, care sunt transmise creierului. Cu ce s-o înlocuiești? Trebuie să se realizeze transformarea semnalului luminos în semnal electric, lucru posibil datorită existenței elementelor. Așa că inventatorul le-a găsit soluția: a folosit distanța focală a obiectivului, care este un fel de celule de ceară. Căzând în câmpul lumii, acesta sensibil la lumină, se transformă în curent electric. Astfel, lumina e mai vie, cu atât curentul este mai puternic.

Prima etapă a acestui pas s-a dovedit însă a fi foarte grea. Retina transformă raza de lumină în impulsuri nervoase, care sunt transmise creierului. Cu ce s-o înlocuiești? Trebuie să se realizeze transformarea semnalului luminos în semnal electric, lucru posibil datorită existenței elementelor. Așa că inventatorul le-a găsit soluția: a folosit distanța focală a obiectivului, care este un fel de celule de ceară. Căzând în câmpul lumii, acesta sensibil la lumină, se transformă în curent electric. Astfel, lumina e mai vie, cu atât curentul este mai puternic.

Prima etapă a acestui pas s-a dovedit însă a fi foarte grea. Retina transformă raza de lumină în impulsuri nervoase, care sunt transmise creierului. Cu ce s-o înlocuiești? Trebuie să se realizeze transformarea semnalului luminos în semnal electric, lucru posibil datorită existenței elementelor. Așa că inventatorul le-a găsit soluția: a folosit distanța focală a obiectivului, care este un fel de celule de ceară. Căzând în câmpul lumii, acesta sensibil la lumină, se transformă în curent electric. Astfel, lumina e mai vie, cu atât curentul este mai puternic.

mai această schemă să stea la baza dispozitivelor de comparare ale viitoarelor mașini.

Cibernetica se ocupă de operații automate, care sînt executate succesiv în baza unor comenzi certe. Aceasta înseamnă că după terminarea unei operații pentru rezolvarea unei probleme date, nu avem de ales între mai multe operații care s-o succedă. Există o singură operație care succedea alteia și pe aceasta mașina o indică prin postul ei de comandă. Există însă probleme unde nu avem astfel de certitudini, unde la fiecare moment există mai multe soluții. Astfel de probleme se întâlnesc în aplicațiile statistice matematice.

Să luăm ca exemplu determinarea grosimii peretelui de protecție al unui aparat asupra căruia acționează un flux de radiații radioactive. Cunoaștem legea de acționare a fiecărei particule asupra peretelui. Aceasta este însă o lege probabilistică, care funcționează statistic. Este același lucru cu a considera legea de mortalitate pentru o populație pentru care probabilitatea de moarte este de 0,009. Luînd la întimplare o persoană din populație nu putem preciza dacă va fi în viață sau nu la sfîrșitul anului, dar putem afirma cu precizie că în medie 9 înși nu vor mai trăi la sfîrșitul anului. Institutele de cibernetică se ocupă și de astfel de probleme, care sînt mai complicate.

Cu privire la aplicațiile cele mai variate ale calculului probabilităților în tehnică vom cita următoarea întimplare. Acum cițiva ani, constructorii hidrocentralei de la Stalingrad au cerut cunoșcutului matematician A. N. Kolmogorov să calculeze numărul de piramide de beton necesare pentru a opri cursul apei. Calculele se bazau pe elemente incerte. Ce se va întimpla cu prima piramidă? Unde o va duce curentul apei? Cîte din celelalte piramide vor rămîne pe loc? Sub îndrumarea lui Kolmogorov, problema a fost rezolvată găsindu-se că e nevoie în medie de 7.500 piramide. Pentru mai multă siguranță, numărul piramidelor a fost dublat în două rînduri, pregătindu-se 30.000 de piramide de beton pentru a fi aruncate în albia râului. După ce au fost aruncate însă 7.500 piramide, apele râului au fost zăgăzuite. Celelalte piramide au rămas pe mal, constituind, după expresia ziaristei E. Manucearova, un monument al neîncrederii în matematică.

Prof. univ. Gh. Mihoc
membru corespondent
al Academiei R.P.R.

În ultimul timp, în cadrul acțiunii generale de modernizare a industriei, de ridicare a eficienței ei la cel mai înalt nivel al tehnicii mondiale, în Uniunea Sovietică a luat o mare amploare automatizarea proceselor de producție. O atenție specială este acordată în ultima vreme și automatizării controlului asupra calității producției. Însemnătatea acestei probleme rezultă și din următorul fapt: în uzinele din Leningrad, de pildă, încă și astăzi numărul controlorilor de calitate este mai mare decît al frezorilor, șlefuitorilor și muncitorilor la strungul-revolver luați la un loc. Automatizarea controlului constituie deci un mijloc puternic de creștere rapidă a productivității muncii. Este un adevăr pe care experiența l-a confirmat.

Această împrejurare a determinat și ziarul „Ekonomiceskaia gazeta” să organizeze la Leningrad o discuție cu tema: „Calitatea producției sub controlul automatelor”. La această discuție au participat colaboratori ai Consiliului economic național al regiunii Leningrad, oameni de știință, constructori, conducători de întreprinderi, muncitori inovatori. Ea a făcut să reiasă și mai în evidență faptul că pe acest tărîm, leningrădenii au dobîndit succese importante, creînd un mare număr de aparate originale construite pe baza ultimelor realizări ale științei și tehnicii.

Astfel, la uzina „Vibrator”, au fost realizate mai bine de o sută de aparate specializate pentru controlul mecanizat al calității pieselor precum și cîteva aparate automate, dintre care cităm automatul pentru controlul transformatoarelor. Această instalație îngăduie controlarea tuturor parametrilor la 60 de tipuri de transformatoare. Controlul se exercită asupra totalității pieselor. În aceeași întreprindere a mai fost construită o instalație pentru controlul calității instrumentelor de măsură electrice pentru curent continuu.

La Uzina de instrumente din Leningrad a fost fabricat un dispozitiv automat fotoelectric pentru controlul defectelor de suprafața bilelor. Alte întreprinderi leningrădene au realizat aparate pentru automatizarea procesului de acordare și control al parametrilor antenelor. În felul acesta, productivitatea muncii a crescut la acordare de 6—10 ori, iar în control — de 50—30 de ori. Au fost de asemenea create aparatele au-

tomate „34-A. K.”, „32-A. K.” și altele, pentru sortarea bilelor după diametru; aparatele „I. S. 59” și „I. S. 59 b” pentru măsurarea razei de curbură a rulmenților de mare precizie; un dispozitiv automat care controlează spirele bobinelor cu o precizie mergînd pînă la 0,5 la sută; un aparat pentru controlul calității și preciziei prelucrării elicelor de navă cu un diametru de 3,5 metri.

În uzinele radiotehnice au fost introduse cu succes 49 de tipuri de aparate pentru controlul proceselor tehnologice, iar în construcția navală — 12 aparate. În cursul acestui an, vor mai fi elaborate și fabricate alte 70 de tipuri de aparate de control.

Organizarea proiectării și construcției de aparate de control ridică un mare număr de probleme. Este vorba mai întîi de cunoașterea necesităților industriei, apoi de principiile după care să fie construite aparatele mecanizate și automate de control, de schimbul de experiență pe acest tărîm, de coordonarea acestei activități. Acest aspect al problemei a fost amplu dezbătut. Specialiștii leningrădeni au făcut sugestii și propuneri socotite vrednice a

fi luate în seamă. Referindu-se la industria constructoare de mașini în care predomină producția în serie mică și individuală, participanții la discuție au propus să se creeze aparate care să poată fi reglate din nou pentru alt tip de produse, schimbîndu-le doar 15—20 la sută din piesele și dispozitivele anterioare.

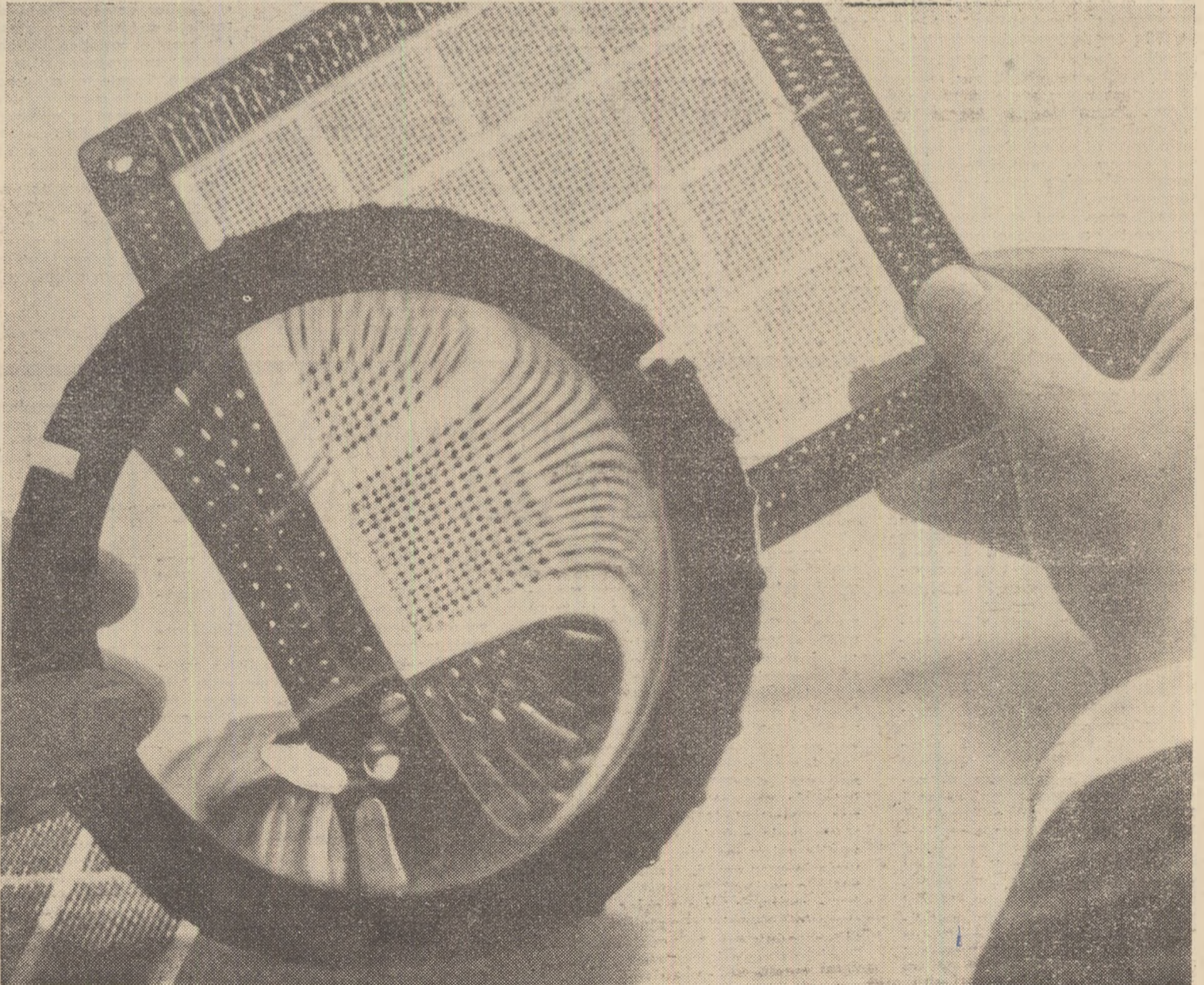
Pentru coordonarea acestei activități, a fost propusă organizarea unui for științific unional care să studieze și să soluționeze problemele legate de crearea și introducerea în producție a mijloacelor de control automate și semiautomate. S-a propus de asemenea ca în regiunile economico-administrative mari să fie înființate filiale ale acestui organism.

Pe scurt, concluziile participanților la confătuire s-ar putea rezuma astfel: este necesar ca în viitorul cel mai apropiat să se elaboreze bazele științifice ale mecanizării și automatizării controlului de calitate. Activitatea de proiectare a aparatelor de control va fi concentrată în organizații speciale, iar producția lor de serie — în întreprinderi specializate.

Al. Vlad

AUTOMATELE CONTROLEAZĂ

Calitatea producției

Matrița pentru dispozitive de memorie magnetică.

V. BELINSKI

150 DE ANI DE LA NAȘTEREA MARELUI CRITIC RUS

În toamna anului 1834, criticul I. I. Panaev răsoia, la cafeneaua Wolf de pe Nevski-Prospekt, zărește timpul, printre care și gazeta moscovită „Molva”. Atenția îi fu atrasă de articolul „Visuri literare”, ce purta semnătura lui V. Belinski. El aducea în paginile gazetei un spirit nou, îndrăzneț și proaspăt.

„Începutul acestui articol m-a entuziasmat atât de mult — exclamă Panaev — încât aș fi plecat de îndată spre Moscova, dacă acest lucru ar fi fost posibil, ca să cunosc autorul și să-i citesc mai repede continuarea... Cât de lipsite de valoare și jalnice mi se păreau, după acest articol inflăcărat și îndrăzneț, articolașele de critică literară banale și șablonizate din revistele moscovite și petersburghize”.

Intr-adevăr, pe cerul literaturii ruse se aprinsese o stea nouă. A remarcat-o Pușkin, a salutat-o toate mințile iubitoare de libertate. Articolele lui Belinski, scrise convingător și cu talent, vorbeau curajos despre viața societății, apreciau noile fenomene din literatura rusă și străină, definind însemnătatea operelor cu adevărat progresiste. Aceste articole erau adevărate evenimente în viața spirituală a țării. Asupra lor, s-au năpustit din prima clipă conservatorii, apărătorii principiilor înapoiate și primare. Dar cât de mult îi însuflețeau aceste articole pe cei care năzuiau spre eliberarea și fericirea poporului! Ele însemnau o rătăcire puternică de vini care mătura concepții vechi și credințe învechite, o rătăcire care înviora pe oamenii cinstiți, devotați poporului...

Belinski a fost un mare critic și critica lui avea un anumit specific. El trăia întreaga viață a vremii sale. Analiza profundă și strălucită pe care o făcea operelor literare era inseparabil legată de analiza problemelor fundamentale ale evoluției sociale, politice, istorice și filozofice. În condițiile în care în Rusia nu era posibilă o discuție deschisă despre destinul țării, despre situația poporului și perspectivele eliberării lui, Belinski a analizat teza operelor literare, cu curaj, în spirit democratic și umanist, problemele contemporaneității. Critica lui era, în acelasi timp și filozofică, și istorică, și estetică — era expresia multilaterală a gândirii populare.

Turgheniev îl numea pe Belinski figura centrală a anilor 40. El era într-adevăr personalitatea centrală a epocii sale, el exprima necesitățile ei, năzuințele profunde spre libertate ale maselor populare.

Drumul evoluției ideologice a lui Belinski a fost contradictoriu. Întâlnim la marele critic pasiunea pentru teorii false, cum era concepția idealistă despre „realitatea rațională”. Dar principialul constă în aceea că el a străbătut drumul de la idealism, de la umanismul abstract și iluminist la materialism, la concepțiile revoluționar-democratice.

Belinski a fost unul din inițiatorii curentului nou al gândirii eliberatoare. El era reprezentantul perioadei mai timpurii a evoluției puternicei mișcări revoluționar-democratice a intelectualilor. V. I. Lenin a definit profund și precis însemnătatea istorică a lui Belinski, arătând că celebra „Scrisoare către Gogol” reflecta starea de spirit a țărănimii iobăge. Lenin l-a numit pe marele critic mergătorul social-democrației ruse.

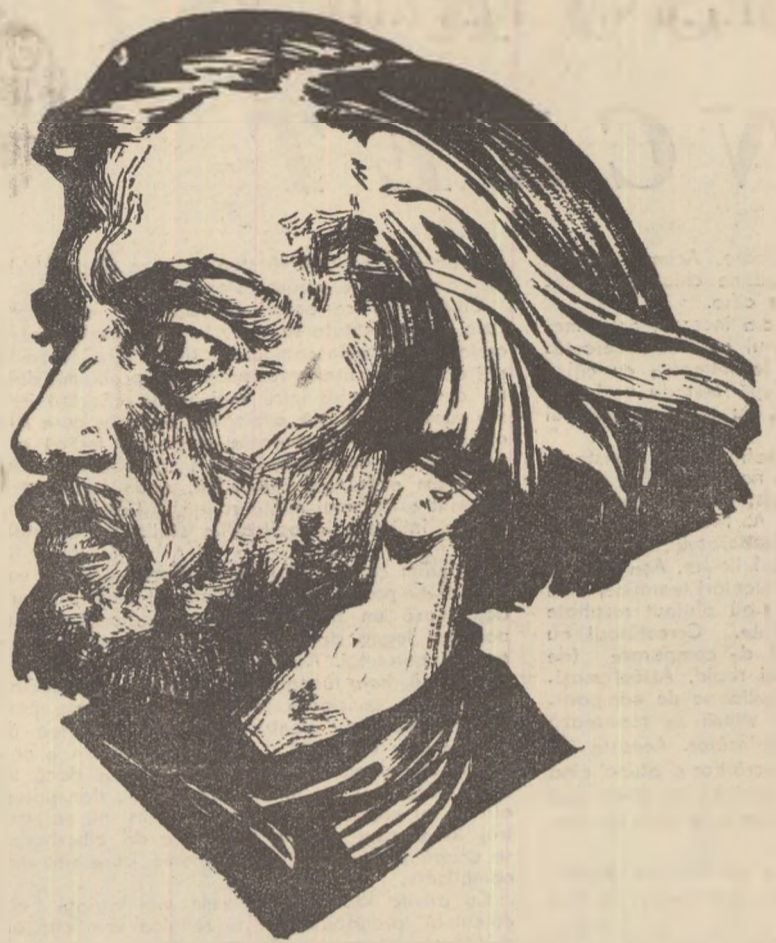
Oamenii progresiști ai Rusiei căutau cu inflăcărare o teorie cu adevărat revoluționară, capabilă să indice o direcție sigură în lupta de eliberare. Belinski, Herzen și mai târziu Cernișevski, Dobroliubov și revoluționarii anilor 70 au elaborat o ideologie revoluționară și au înarmat astfel forțele progresiste ale societății.

În epoca lui Belinski, toate problemele sociale se reduceau la lupta împotriva iobăgiei. În luptă s-a ridicat, a crescut și a prins puteri figura titanică a lui Belinski, gânditor, publicist, critic...

Belinski căuta o teorie menită să ofere un fundament științific pentru nimicirea societății feudal-sclavagiste și înlocuirea ei cu una nouă, democratică. El privea sarcinile literaturii și artei de pe culmea acestei poziții revoluționare. El a respins arta egoistă, aristocrată, a demascată netemeinicia teoriei „artă pentru artă”. Poporul tindea după libertate, lupta pentru îmbunătățirea vieții sale, năzuia spre cunoștințe, spre literatură, iar principiul caracterului popular al artei cultivat de marele critic constituia o parte componentă a concepțiilor sale revoluționare, de eliberare. Acest caracter popular, el îl vedea în primul rând în reflectarea veridică a realității, în exprimarea celor mai progresiste aspirații și năzuințe, precum și în critica, în demascarea a tot ce e înapoiat și reacionar, a tot ceea ce are vrea să se ascundă după masca falsului „caracter popular”. În lupta dusă în jurul noțiunii de caracter popular, s-a ciocnit vechiul cu noul, iar marele gânditor și dialectician și-a închinat toată rațiunea și talentul său cauzei menite să apere ideea adevăratului caracter popular, adevăratului patriotism combaliv.

Belinski a ridicat critica la rangul de cauză socială, populară, i-a atribuit o importanță și o autoritate fără precedent. Critica lui a fost fundamentată pe cele mai înaintate dintre ideile sociale și estetice ale vremii sale și în aceasta constă forța ei. Menirea artei e să dezvăluie profund viața societății și a individului, să arate realitatea în mișcare, ca pe o „lume a muncii continue, a creației și devenirii fără de sfârșit, o lume a luptei veșnice a viitorului cu trecutul”. Criticul îi chema pe literați să înfățișeze actualitatea veridică, curajos și multe din apelurile lui pot fi amintite și azi cu folos pentru aceia care consideră că e posibil să privească dintr-o înălțime istorice ale epocii noastre.

Literatura militează pentru idealuri înalte și luminoase, dar aceste idealuri nu reprezintă o imaginație arbitrară, un vis, și nici nu sînt o copie mecanică a realității, ci expresia celor mai însemnate tendințe ale realității. Belinski susținea că societății îi este necesar adevărul aspru al vieții și nu povestioare înduioșătoare, dulcele despre realitate. El își bătea joc de idealisti care nu în seamă de realitate și care iau castelele lor din cărți de joc drept castelele ale seniorilor feudali. Idealul nostru nu se află în trecut, ci în viitorul fundamentat pe prezent, scria marele critic. Idealurile literaturii ruse progresiste erau un produs al realității, al tabloului aspru, veridic, cinstit al vieții. Ironizând cu sarcasm personajele îngâmflate, melodramatice din operele falsilor romaniști, Belinski acorda o uriasă însemnătate zugrăvirii caracterelor care intruchipau elementele cele mai bune, mai

desen de P. BENDEL

pozitive ale realității ruse. El aprecia mult negarea vechiului în tipurile lui Oneghin, Peciorin, Belov și a făcut o inflăcărată analiză a tipului femeii ruse în persoana Tatianei. Belinski a cerut să fie înălțați oameni din popor, bucurându-se de succesele dobândite în acest sens de Turgheniev și Nekrasov.

Belinski a sintetizat întreaga experiență a literaturii ruse din epoca sa — experiența lui Pușkin, Griboedov, Krilov, Gogol, Lermontov — și a creat o teorie proprie a realismului în care cerințele caracterului popular, ale umanismului, ale conținutului de idei, veridicității, înaltei măiestrii artistice se contopeau într-un unic și prețios aliaj. Pentru timpul său, aceasta a fost teoria estetică cea mai progresistă — și nu numai în Rusia.

Prin fundamentarea rolului literaturii în viața socială, prin dezvoltarea principiilor realismului, Belinski a răspuns celor mai importante necesități ideologice și sociale ale vremii sale.

Pentru slujitorii reacionari ai „artei pure”, chemarea la realitate, la înfățișarea cotidianului cu contradicțiile lui specifice era aproape o încălcare a „legilor veșnice” ale artei. Dar tocmai școala realistă a făcut monumentele cele mai însemnate ale creației artistice. Belinski era intruchiparea exigenței, un pretuiitor aspru și imparțial al operelor de artă. Tezele lui privitoare la tipic, la mijloacele de dezvăluire a caracterului, studiile lui în legătură cu profilul poezilor aparținând diferitelor școli, analiza acțiunii în „Revizorul” și în „Un erou al timpului nostru” reprezintă și astăzi un exemplu uimitor și neîntrecut de măiestrie artistică...

Comunismul științific se bizuie pe toate realizările geniale ale umanității, pe toate cuceririle minții și muncii omenesti. Creația înaripată a lui Belinski — rodul unei mărețe victorii obținută în numele poporului și al întregii umanități — face parte integrantă din noua cultură a lumii socialiste.

B. Riurikov

(Text prescurtat).

UN NOU ROMAN DESPRE ȚARA NOASTRĂ

Scriitorul ucrainean Mihail Ceabaniovski pare a manifesta în activitatea sa literară un interes deosebit pentru țara noastră. Acum cîțiva ani el a publicat culegerea de schițe „Sub stelele Balcanilor”, în care înfățișa câteva momente din viața poporului nostru între anii 1945—1950. Urmărind să oglindească procesul complex de transformare a vieții din țara noastră după 23 August 1944, scriitorul sovietic a zugrăvit în schițele sale câteva figuri interesante și caracteristice de reprezentanți ai muncitorimii (Stăpinul Republicii), țărănimii (Brazdă adîncă. Pămînt. Scrisoarea. Misiunea lui Floarea Usturoi), ai intelectualității (Pe sub castanii înverziti) și a căutat să descrie creșterea și călirea noilor conștiințe.

După publicarea culegerii de schițe „Sub stelele Balcanilor” autorul a anunțat apariția unui amplu roman inspirat din istoria mai recentă și ceva mai îndepărtată a Romîniei, o frescă mai cuprinzătoare a realităților romînesti. Si iată că de curînd romanul a fost terminat și a apărut tălmăcit și în limba rusă. „Pe malurile Dunării” și-a intitulat Mihail Ceabaniovski noul său roman, contribuție la dezbaterea temei romînesti de către literatura sovietică. Romanul se alătură de altele unui număr de alte realizări similare: „Mărtisor” de V. Griaznov „Povestire despre Romînia” de A. Moldovanov etc.

„Strănuind de lanuri mănoase, așez-

zat pe malul înverzit al Dunării în regiunea bălților bogate în pește și vinat, satul Mușătești trăiește o viață molcomă. Aici se petrece, în bună parte, acțiunea romanului. În lumea mică a Mușăteștilor, scriitorul a văzut, însă, reflectarea unor procese istorice ample și complexe, a văzut o părțică caracteristică din viața întregului popor român. Si a știut s-o zugrăvească într-o imagine tipică pentru destinele țării și ale poporului.

Acțiunea romanului începe încă în anii grei ai războiului și se încheie în zilele noastre. Ca și întregul popor, țărăniile din Mușătești duc o viață de grele suferințe, prilejuite și de vestile triste ce vin de pe front — unde le mor copiii, frații și soții minți de regimul fascist să lupte pentru o cauză ce nu era a lor, și de necazurile sărăciei, foamei și mizeriei din care nu pot scăpa. Cîrciumarul Cîrbăreanu, primarul Brezeanu, vătaful Măcelaru, omul de încredere al boierului Munteanu, îi exploatează și-l asupresc sistematic pe țărăniile muncitoare. Autorul a reușit să redea foarte plastic diferențierea socială și con-

flictele de clasă caracteristice pentru lumea rurală romînească. Sînt bine zugrăviți îndeosebi țărăniile săraci ca Petre Urdaru, unul din personajele centrale ale romanului. Drumul deșteptării acestor țărani, al trecerii lor la o activitate politică conștientă, îl preocupă îndeaproape pe scriitorul sovietic. Acest drum nu este nici ușor și nici rapid. Dar este logic și determinat istoriceste.

Mai entuziast, mai îndrăzneț, mai receptiv, la ceea ce e nou, tineretul pornește mai devreme pe drumul cuceririi unei vieți mai bune. Nicolae Stauba, flăcăul frumos și curajos, care va cuceri dragostea Vioricăi Urdaru, își leagă viața de luptă pentru libertate încă din anii grei ai războiului. El îl salvează de la moarte pe aviatorul sovietic Ivan Cernomor și împreună cu noul său prieten și îndrumător mai cu experiență în ale luptei politice pornește să caute detașamentul de partizani de sub conducerea neînfricată Stefania Oancea. Pe acest fundal istoric și social zugrăvit cu o bună cunoaștere a condițiilor de viață din Romînia bur-

ghezo-moșierească se desfășoară convingător epopeea luptei de eliberare conduse de partid. Acest proces de înnoire, Mihail Ceabaniovski l-a înfățișat și în lumea satului Mușătești, dar și în Capitală, alăturînd tablouri diferite tocmai spre a reda amploarea transformărilor și clocotul vieții noi. Si întocmai ca și pentru perioada dinainte de 1944, scriitorul sovietic urmărește și mai tîrziu conflictele de clasă, ciocnirile dintre țărăniile muncitoare și chiburi, demascînd uneltirile dușmănoase ale acestora din urmă, acțiunile lor criminale îndreptate împotriva întovăririlor agricole și apoi a gospodăriei agricole colective. Si trebuie spus că una din reușitele principale ale romanului se află tocmai în această zugrăvire complexă a vieții rurale, a psihologiei diferitelor categorii de țărani, a felului cum se delimitează pozițiile, se aleg drumurile.

Căutările unui Petre Urdaru, Ion Banu, Vasile Bertranu se împletesc în mod logic și firesc cu convingerea că numai uniți într-o gospodărie agricolă colectivă își pot făuri un destin fericit.

Orizonturi noi se deschid în fața lui Nicolae Stauba și a Vioricăi, în fața altor tineri și oameni mai în vîrstă, bărbați și femei care își găsesc acum împlinirea năzuințelor, într-o lume care este a lor.

Tatiana Nicolescu

ELINA BÎSTRITKAIA POVESTEȘTE...

Cu prilejul unei recente prezentări, în Berlinul occidental, a filmului „Pe Donul liniștit”, actrița Elina Bistrițkaia a împărtășit ziaristilor unele amintiri din timpul turnării.

Iată o în câteva atitudini caracteristice, în timp ce vorbește.

— Țineam atât de mult la părul Axiniei, încît, ori de cîte ori apărea în studio o altă femeie cu păr negru și ochi căprui, tremuram de teamă să nu fie aleasă în locul meu.

— „Totul se potrivește”, mi-a spus Serghei Gherasimov la prima repetiție, în timp ce mă privea îngîndurat. „Ochii sînt ai Axiniei, părul de asemenea”. Nici nasului nu i-a găsit nimic de reproșat. Numai cu greutatea mea n-a fost de acord.

— Pentru a corespunde rolului, a trebuit să mă îngraș cu zece kilograme. Timp de șase săptămîni, am tot mîncat și dormit. Am cîștigat atunci greutatea cerută. După aceea, însă, a fost nevoie de șase luni de regim sever pentru a scăpa de cele zece kilograme.

— Am trăit numai la oraș, așa încît nu cunoșteam nimic despre viața femeilor cazace. În timpul turnării exterioarelor, am locuit cu toții într-o stanișă. O cazacă bătrînă s-a oferit să mă inițieze.

— „Așa o să-i placă lui Grigori al tău”, obișnuia să-mi spună bătrîna, atunci cînd reușeam să-mi însușesc bine anumite gesturi caracteristice localnicilor. Femeile cazace au un mers și o ținută cu totul aparte.

— Lucrul cel mai dificil mi s-a părut purtarea pe umeri a cobilitei cu apă. Pînă să mă obișnuiesc cu mersul acela legănat, și pînă să izbutesc să pășesc așa încît să nu se verse nici o picătură de apă din căldări, m-am ales de nemăsurate ori cu picioarele ude.

PRIN TELEFON
DE LA
CORESPONDENTUL
NOSTRU

Pentru micul ecran

„Nu de mult, pe lângă studioul „Mosfilm” a luat ființă o secție specială care produce filme pentru micul ecran. Conducătorul artistic al acestei noi secții este regizorul R. I. Tihomirov, maestru emerit al artei din R.S.F.S.R.

Am spicuit pentru cititorii revistei „Veac nou” cîteva filme care au intrat în fază de lucru pe platourile din Moscova.

Una din „Povestirile de pe Don” ale lui Mihail Șolohov constituie baza literară a unui film pe care-l realizează regizorul E. Karelov.

Foarte interesant va fi filmul „Muzica lui Verdi”, pe baza unei povestiri a cunoscutului scriitor sovietic Konstantin Paustovski. Acțiunea filmului se petrece pe un vas militar sovietic unde vin în turneu cîteva artiști. În rolul comandantului crucișătorului telespectatorii îl vor vedea pe cunoscutul actor de film sovietic Nikolai Kriucikov, pe care vi-l amintiți probabil și dv...

Decorul filmului „Pe drum” este unic: un vagon de călători. Aci, în drum spre Siberia se întîlnesc cinci oameni. Cinci vieți, cinci idealuri, cinci... drumuri diferite.

Se pare că regizorul Andjaparidze a găsit o rezolvare foarte... telegenică pentru desfășurarea acțiunii.

Curînd filmul va fi gata. Una din copii va fi trimisă și studioului nostru din București.

Cu multă nerăbdare este așteptată ecranizarea binecunoscutei piese a lui Shakespeare „Femeia îndărătnică”.

Rolul Caterinei este interpretat de actrița Liudmila Kasatkina (cunoscută din filmul „Imblinzitoarea de tigri”) iar rolul lui Petruccio de Andrei Popov.

În prezent, secția de televiziune a studioului „Mosfilm” realizează un lung metraj pe baza spectacolelor de balet date de Mahmud Esambaev, artist al poporului din Republica Autonomă Ceceno-Inguşă și artist emerit al R.S.F.S.R.

În legătură cu acest film sînt necesare două precizări.

Prima: dansurile lui Esambaev vor fi primul film în culori realizat pentru televiziune.

A doua: la fel ca în timpul emisiunii din studio, cînd imaginea de pe ecran se realizează cu ajutorul mai multor aparate de luat vederi — filmul este turnat paralel de cîteva aparate, urmînd ca, la masa de montaj, regizorul să imbine cît mai expresiv desfășurarea imaginilor.

V-am prezentat pînă acum filmele la care se lucrează. Iată și cîteva din planurile de viitor ale secției. Curînd vor intra în lucru pe platou filmul-operă „Mozart și Salieri” de Rimski-Korsakov, filmul artistic „La revedere, pămînt”, comedia „Continuarea cîntecului” și altele.

Micul ecran cucerește tot mai mulți spectatori, tot mai numeroase sînt filmele special destinate televizoarelor.

Și este foarte probabil că majoritatea le vom vedea și pe ecranele televizoarelor din țara noastră.

Alexandru Stark

Tatăl și fiul în aceeași producție cinematografică

Pe biroul lui Boris Nikolaevici Livanov, eminent actor al teatrului M.H.A.T., vesiliul interpret al lui Nozdriov din „Suflete moarte”, al lui Mitea Karamazov (în dramatizarea după Dostoievski), al marinarului Șvandia din „Liubov Iarovaia” ș.a. se află două fotografii. Pe una din ele, acoperită cu însemnări potî descifra, printre altele, aceste cuvinte: „Vă iubesc și cred în dumneavoastră. K. Stanislavski”. Pe cealaltă fotografie, un scris regulat, cu litere mari: „Flăcăului minunat și actorului înzestrat cu un imens talent care este Boris Livanov, din partea bunului său prieten S. Eisenstein”.

Camera artistică a lui Boris Livanov este legată de marii maeștri ai cinematografului sovietic. El a lucrat cu Vsevolod Pudovkin interpretînd rolul dezertorului în filmul „Dezertorul” (1932) și al lui Pojarski în „Minin și Pojarski” (1939); cu Mihail Romm — în rolul prințului Potemkin din filmul „Amiralul Ușakov” (1953). O mare prietenie l-a legat pe Livanov de Alexandr Dovjenko. Cînd Dovjenko a început pregătirile pentru turnarea „Poemului mării” l-a atribuit lui Livanov rolul principal — generalul Fedorcenko.

Printre rolurile interpretate de Boris Livanov în teatru și cinematografie n-a existat nici unul — fie el cît de neînsemnat — în care actorul să nu fi dat întreaga măsură a talentului său atât de multilateral. De aceea, cînd este întrebat despre rolul preferat, Livanov răspunde: „Îmi iubesc toate rolurile, pe fiecare altfel. Orice personaj reprezintă un om ale cărui gânduri și sentimente, a cărui experiență de viață mi le-am însușit pentru un timp, făcîndu-le una cu viața mea. Așa încît fiecare din acești oameni îmi e drag în felul lui”.

Rolurile lui Boris Livanov dovedesc în mod convingător că un actor de talent poate juca cu același succes într-o comedie satirică și într-o dramă eroică, simțîndu-se tot atît de bine în costumul unui personaj din secolul al XIX-lea ca și în haina unui savant din vremea

Boris și Vasili Livanov în „Muzicantul orb”

noastră, în tricoul cu dunghi al unui simplu marinar ca și în uniforma unui feldmareșal.

Vasili Livanov, fiul actorului, a crescut într-o familie în care entuziasmul creator este socotit rațiunea existenței. Aspirațiile artistice ale tinărului s-au format sub influența larmecului irezistibil pe care tatăl său l-a exercitat asupra-i încă din copilărie.

Lui Vasili Livanov i se prevedea multă vreme o carieră frumoasă pe tărîmul plasticii, căci absolvise cu calificative excepționale studiile la Institutul de arte. Cu toate acestea, în loc să se perfecționeze în acest domeniu, proaspătul absolvent s-a înscris la o școală teatrală. Cariera sa de actor a început sub auspicii foarte promițătoare. Abia fusese angajat la Teatrul Vahangov cînd Mihail Kalatozov l-a invitat să interpreteze rolul lui Andrei din „Scrisoare neexpediată”. Expediția în îndepărtata regiune a munților Saian, cele zece luni de muncă intensă sub îndrumarea unor maeștri ai artei cinematografice ca Mihail Kalatozov și Serghei Urusevski au constituit o bună școală pentru tinărul actor. Cel de al doilea personaj interpretat de Vasili Livanov-Piotr, pianistul orb din filmul „Muzicantul orb” (după Korolenko) a cerut actorului un mare efort pentru a se putea transpune în psihologia, în mentalitatea unui om aparținînd altei epoci.

Pentru tinărul Livanov filmul acesta are și o altă semnificație: el joacă pentru prima oară alături de tatăl său, sub îndrumarea căruia și-a pregătit rolul.

E. Iasko/ko

Filmele sovietice în 122 de țări

Producțiile cinematografului sovietic rulează astăzi pe ecranele din 122 de țări. Un succes deosebit au înregistrat în S.U.A., Anglia, Franța, Italia, India și în alte state filmele „Zboară cocorii”, „Ilia Muromet”, „Soarta unui om”, „Pentru 100.000 de mărci”, „Don Quijote”, „Carnizoana nemuritoare” și „Serioja”. „Zboară cocorii” a fost prezentat pînă acum în aproape o sută de țări.

Cele două filme ale regizorului Ciuhrai — „Balada soldatului” și „Al 41-lea” au rulat în 67 și respectiv 50 de țări. Filmul despre ansamblul „Beriozka”, intitulat „Primăvara fetelor”, terminat numai cu cîteva luni în urmă

a fost vizionat deja în douăzeci și șapte de țări. În cursul recentului Festival internațional al filmului de la Cannes, mai multe firme străine au manifestat un interes deosebit față de „Cronica anilor inflăcăriți”, filmul Iuliei Solnșeva, turnat pe peliculă lată.

În peste o sută de țări sînt proiectate cu mare succes pe ecranele cinematografulor și la televiziune filmele sovietice consacrate zborurilor în Cosmos: „Drumul spre stele”, „Astronauții patrupezi”, „Primul satelit artificial al Pămîntului” și „Omul s-a înapoiat din Cosmos”.

Se poate vorbi apoi despre interesul mereu proaspăt cu care sînt vizionate

în întreaga lume celebrele producții clasice ale cinematografului sovietic — „Cruceaștorul Potemkin”, „Noi, cei din Kronstadt”, „Ceapaev” ș.a. Filmul documentar pentru cinerama „Două ore în U.R.S.S.” a rulat neîntrerupt la Paris, peste cincizeci și patru săptămîni, numărul spectatorilor săi francezi ridicîndu-se la 600.000. Același film este proiectat acum și în capitala Cubei și la cinematograful „Manzoni” din Milano, cu o capacitate de 1800 locuri. În ultimul timp, acest film cineramic sovietic a fost cumpărat și de alte țări.

De asemenea, un foarte mare interes suscită filmele sovietice în țările Asiei și Africii.

Prietenii își scriu

Zilnic sosesc la Consiliul General și la consiliile regionale A.R.L.U.S. zeci și sute de scrisori adresate oamenilor sovietici, și tot atâtea venite din U.R.S.S. pentru diferite persoane și colective din R.P.R. Această corespondență aduce o contribuție importantă la întărirea și dezvoltarea prieteniei romino-sovietice, înlesnind cunoașterea reciprocă a realităților din cele două țări și marcând rodnice schimburi de experiență.

Numai în regiunea Brașov sînt peste 32 de întreprinderi și instituții, la care se adaugă mai bine de 400 de persoane în corespondență cu diverse întreprinderi și instituții similare din U.R.S.S. Uzina de tractoare din Brașov întreține legături cu uzina din Harkov, iar uzinele „Steagul Roșu” cu Uzina de camioane din Moscova.

Muncitorii fabricii de zahăr din Guivan, regiunea Vinița din R.S.S. Ucraineană, într-o scrisoare adresată muncitorilor fabricii de zahăr „Bernat Andrei” din Tg. Mureș, vorbesc despre continua ridicare a nivelului cunoștințelor profesionale, despre lupta pentru reducerea prețului de cost, despre mărirea productivității muncii, anunțînd totodată că, în fabrica lor, sînt trei brigăzi în întrecere pentru cucerirea titlului de brigadă a muncii comuniste. Scrisorile primite de către ing. I. Ferentz de la Combinatul Siderurgic Reșița, din partea unui institut din Harkov constituie un prețios ajutor în munca lui profesională.

Nu de mult, Societatea Științelor Me-

dicale din R.P.R., A.T.M.-ul și Institutul de Cercetări Agronomice, au început să aibă legături și să facă schimburi de materiale cu secțiile de specialitate ale Asociației bielorusse de prietenie și legături culturale cu străinătatea. De asemenea este vrednică de semnalat și inițiativa gospodăriei agricole de stat din Pașcani, care a propus sovhozului din Naparahulak (R. S. S. Gruzină) un schimb de experiență prin corespondență în domeniul producției viticole și al vinificației. Tot astfel, gospodăria agricolă colectivă „Belșugul” din raionul Panciu a propus un schimb de experiență cu colhozul „Viața Nouă” din R.S.S. Moldovenească.

Remarcabilă este și legătura creată între școala medie nr. 10 „Zola Kosmodemianskaia” din București și Școala de construcții nr. 3 din Rostov pe Don. Aceste două școli au căzut de acord să organizeze un concurs pe tema: „Să cunoaștem U.R.S.S. și R.P.R.”. Elevii claselor IX, X și XI ai școlii medii nr. 10 din București au dat răspunsuri exacte la o serie de întrebări puse de elevii din Rostov. La întrebările puse de colegii lor bucureșteni, vor răspunde elevii sovietici, după care se vor acorda reciproc premii.

Iată doar cîteva exemple care ilustrează cu prisosință că schimbul de scrisori a devenit o formă eficientă pentru întărirea legăturilor de prietenie romino-sovietice.

S. Bulete

Solii artei kirghize

Un grup de cîntăreți și balerini din R.S.S. Kirghiză a întreprins un turneu de trei săptămîni în țara noastră dînd spectacole la București, Pitești, Galați, Brăila, Bacău, Piatra Neamț, Suceava ș. a.

Din acest grup, condus de compozitorul Ahmat Amanbaev, au făcut parte M. Mahmudova (mezzosoprană), artistă a poporului din R.S.S. Kirghiză, S. Behmuratova (soprană), artistă emerită a R.S.S. Kirghize, Asek Djumbaev (tenor), artist emerit al R.S.S. Kirghize, laureat al Concursului internațional de la Varșovia, Artik Mirzabaev (bariton), artist emerit al R.S.S. Kirghize și balerini R. Ciokoeva și B. Arunov.

Intorcîndu-se în Capitală, în dimineața zilei de 10 iunie, maestrul artei kirghize au făcut o vizită la Consiliul General A.R.L.U.S. În numele conducerii Asociației de prietenie cu Uniunea Sovietică, oaspeții au fost salutați de tovarășul Marin Florea Ionescu, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S. A răspuns compozitorul Ahmat Amanbaev, care a relevat primirea plină de dragoste și simpatie de care s-au bucurat pretutindeni în țara noastră solii artei kirghize. „De acum înainte — a spus conducătorul grupului — vom

deveni și noi propagandiști entuziaști ai A.R.L.U.S.-ului în R.S.S. Kirghiză”.

În cursul unei convorbiri, A. Amanbaev a declarat redacției noastre:

„Am pășit pe pămîntul românesc cu bucurie și emoție. Din primele zile am fost întîmpinați cu multă prietenie, ca soli ai unui popor frățesc. Începînd cu sosirea noastră în capitala Romîniei și continuînd cu turneul în mai multe orașe din țara dumneavoastră, artiștii kirghizi au putut cunoaște caldă ospitalitate a poporului român.

Gazdele nu s-au mulțumit doar cu rolul de spectatori entuziaști, ele ne-au făcut cunoscute de fiecare dată realizările oamenilor muncii din orașul sau din regiunea lor, ne-au dat posibilitatea să vizităm întreprinderi, șantiere, instituții de cultură. E foarte îmbucurător să privești marile lucrări de construcție ce se înfăptuiesc astăzi în țara dumneavoastră.

În scurtă perioadă de timp petrecută în Republica Populară Romînă, am avut de asemenea plăcerea să facem cunoștință cu realizări ale artei dv. La București, am asistat la un spectacol cu opera „Plutașii de pe Bistrița” de Filaret Barbu, ca și la premiera operei „Lucia de Lamermoor”, unde l-am putut as-

culta pe talentatul bariton Dan Iordăchescu, am văzut „Fîntîna din Bakci-sarai” montată de tînărul colectiv al Teatrului muzical din Galați, am vizitat studioul cinematografic de la Buftea, unde s-au proiectat pentru noi filmul artistic „Darclée” și strălucitul scurtmetraj „Șapte arte” al lui Gopo.

Trebuie să subliniez — și consider aceasta un lucru extrem de important — că aflîndu-ne în Romînia nu ne-am simțit nici o clipă străini, deoarece gazdele noastre au făcut totul ca să ne simțim ca acasă”.

25 de ani de la moartea lui Maxim Gorki

Cu prilejul comemorării a 25 de ani de la moartea lui Maxim Gorki, vor avea loc — în organizarea Consiliului General A.R.L.U.S. și a Uniunii Scriitorilor din R.P.R. — o serie de manifestări în principalele orașe și centre muncitorești din țară. La Casele prieteniei, casele de cultură și cluburi, vor fi făcute expuneri care vor evoca aspecte din viața lui Maxim Gorki și va fi prezentată opera marelui scriitor.

În orașele București, Iași, Cluj, Timișoara, vor fi prezentate expoziții înfățișînd aspecte importante din viața lui Maxim Gorki.

În cadrul acestor manifestări, expunerile vor fi făcute de scriitori, critici literari și profesori. De asemeni, artiștii ai teatrelor din țară vor citi paginî din scrierile lui Gorki.

Mă adresez colegilor de la Iași

Mă interesează mult viața studenților din țara dv. Aș vrea să corespundez cu colegi de la Universitatea din Iași.

VALENTINA POLIKAROVA

Kursk, ul. M. Gorkova 7, kv. 4.

Studenți, să corespondăm!

Sînt oțelar la uzina metalurgică din Novotula și urmez prin corespondență Institutul politehnic unional, facultatea de metalurgie. Aș dori să corespundez cu colegi de la Institutul politehnic din București.

IVAN NIKOLENKO
Tula — 16, pos. Metallurgov, ul. Domennaia 15/1.

Sînt un filatelie pasionat

Locuiesc în orașul Riga și am 56 de ani. Doresc mult să fac schimb de mărci poștale și de ilustrate cu colecționari din Romînia.

KAZIMIR MIKUŢKI
Riga, ul. Teatra 6, kv. 1.

Aș vrea să am prieteni în Romînia

Sînt bibliotecară. Imi place mult munca pe care o fac. Aș dori să am prieteni în țara dv.

NADEJDA MATEVOSIAN
Odesa, ul. Lesnaia 18, kv. 22.

La Iokohama și Belgrad, la Zürich și Moscova

SUCCESE... VICTORII...

Odată cu venirea verii, activitatea sportivă mondială devine din ce în ce mai intensă. În fiecare zi, presa și radioul ne informează despre alte competiții care au loc în cele mai diferite colțuri ale lumii, despre alte performanțe, alte recorduri.

Ca de obicei, sportivii sovietici obțin succese dintre cele mai frumoase, succese care bucură inimile pasionaților sportului de pretutindeni.

Au trecut puține zile de cînd celebrele Larisa Latinina și Polina Astahova — pe care amatoriștii noștri de sport au avut ocazia să le vadă evoluînd la București — au cucerit la Leipzig Cupa Europei la gimnastică, demonstrînd aceeași tehnică impecabilă, aceeași grație, eleganță și forță cu care au uimit pînă acum atîtea zeci de mii de spectatori. De la capătul celălalt al lumii, din îndepărtata Japonie, ne-au sosit vești despre frumoasele succese ale luptătorilor sovietici în campionatele mondiale de lupte clasice. Într-adevăr, din cele opt titluri puse în joc ei au reușit să cucerească cinci. Numele cîștigătorilor medaliilor de aur: Armais Saiadov, Oleg Karavaev, Avtandil Koridze, Vasili Zenin și Ivan Bogdan, — sînt astăzi bine cunoscute în lumea sportului. Ei au învins pe cei mai buni luptători din 17 țări, demonstrînd o superioritate indiscutabilă în acest sport cu adevărat antic. Comentînd comportarea luptătorilor sovietici, corespondentul agenției americane Associated Press a fost nevoit să recunoască că superioritatea lor s-a impus încă din primul tur, în care au reușit să cucerească din cele opt meciuri susținute, fără să sufere vreo înfrîngere.

În timp ce luptătorii obțineau acest frumos succes, la Moscova, în sala clubului Dinamo, s-a desfășurat finala unei foarte interesante competiții: cupa campionilor europeni de volei feminin, dotată cu trofeul de cristal oferit de ziarul „Sovetski Sport”. Cele

două echipe calificate pentru finală, Dinamo-Moscova și A.Z.S.-A.V.F. din Varșovia au luptat cu toate forțele în acest meci decisiv, ceea ce a dat loc unei întreceri sportive deosebit de pasionante. Voleibalistele de la Dinamo-Moscova (printre care se numără și binecunoscuta „veterană” Ciudina), au reușit să învingă pînă la urmă și să înscrie astfel numele orașului lor pe Cupa de cristal.

În alt punct al continentului, la Belgrad, unde s-au desfășurat campionatele europene de box, sportivii sovietici și-au afirmat din nou superioritatea: lotul de pugiliști al U.R.S.S. a cucerit cinci titluri. Și numai o gravă greșală de arbitraj i-a împiedicat să-și cîștige și pe al șaselea.

Nici șahiștii nu se lasă mai prejos, deși nu s-ar putea spune că vara este

sezonul... preferat al șahului. Cu toate acestea, în momentul de față jucătorii sovietici sînt angajați într-o serie de competiții internaționale de mare amploare. La Zürich, marele maestru Paul Keres a cîștigat un turneu foarte „tare”, la care au luat parte danezul Larsen, iugoslavii Gligoric și Matulovici, americanul Lombardy etc. Pe „teren propriu”, la Moscova, tradiționalul turneu al Clubului central de șah al U.R.S.S. dă loc unei lupte strînse, în care sînt angajați fostul campion mondial Vasili Smislov, marii maeștri D. Bronstein și F. Olafsson (Islanda), campionul Moscovei Vasiukov și alții.

Nu putem încheia această scurtă trecere în revistă a ultimelor succese sportive sovietice fără a menționa faptul că Federația internațională de aviație a acordat primului aviator cosmonaut din lume, maiorul Iuri Gagarin, medalia de aur pentru contribuția sa la cucerirea Cosmosului. Este omagiul lumii sportive adus uneia dintre cele mai mărețe realizări ale omului.

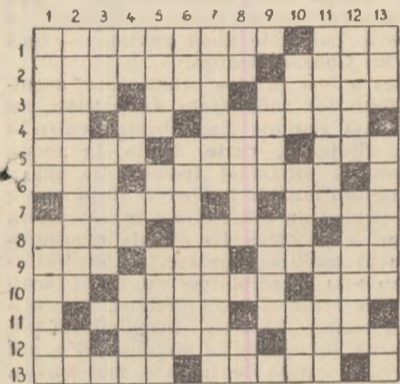
P. Voinescu

Trecut și prezent pe stepele Uzbekistanului. Se instalează țevile conductelor de gaz Gazli-Ural.

LUMINĂ

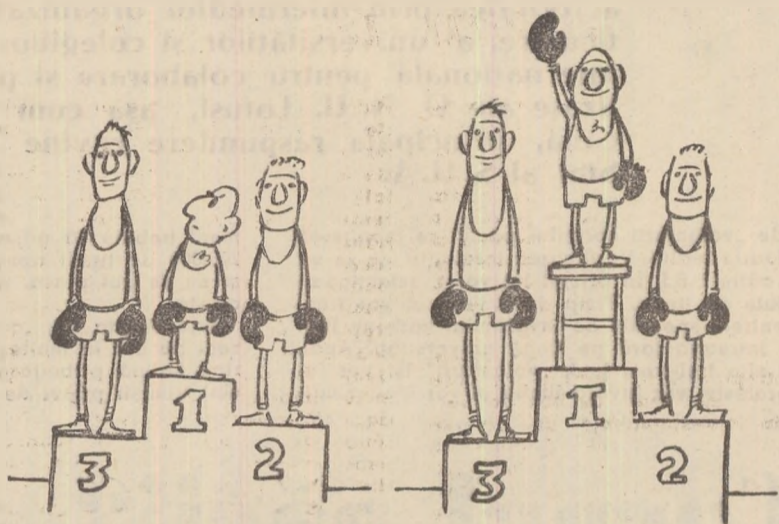
ORIZONTAL: 1) Scriitor sovietic, autorul romanului „Lumină deasupra pământului” — Numele constelației în dreptul căreia ajunge soarele la solstițiul de vară. 2) Pentru acest iluminat, în anii puterii populare s-au construit uriașe hidrocentrale — Acela. 3) Neg (pop.) — Perdea soarelui — Autorul volumelor de versuri „Oameni în lumină”, „Curcubeu peste Dunăre” și „Lanterna magică”. 4) Unic! — Peste sol! — Autoarea volumului de versuri „Țara luminii”. 5) Ofițer otoman (od.) — A respindi lumină — Neagră în cerul gurii. 6) Unul mare și unul mic, luminoși pe cerul nopții — De aci vine lumina. 7) Autorul volumului de schițe „Neguri risipite” — Fir de lumină. 8) Rămas bun — A se deștepta din somn — Odinioară (abr.) 9) Strigăt entuziast — Localitate în Canada. — Luminătorii cerului. 10) În flăcări! — Parte dintr-o sală de spectacol

—Fluviu în Europa. 11) Respectabili — Cerc luminos în jurul planetei Saturn. 12) În felinare! — A ieși la lumină — Pictor român, autorul tabloului „Lupta cu facla a lui Vlad Țepeș”. 13) Oraș în antichitate cu un tribunal ai cărui judecători erau numiți „heliasti”, adică „oameni ai luminii” — Personaj feminin din romanul „Lumină deasupra pământului”.

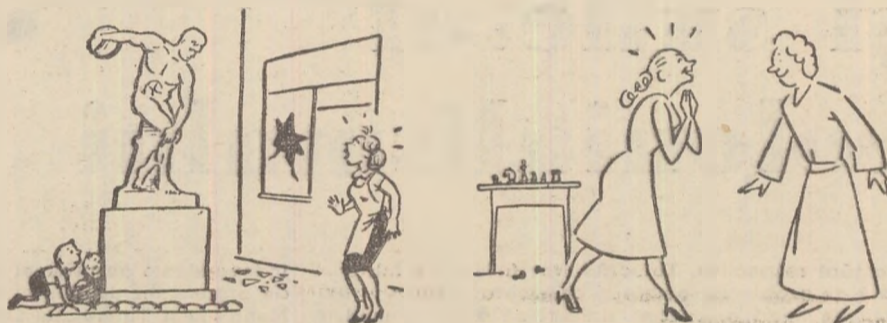
VERTICAL: 1) Autorul volumului de versuri „Un om așteaptă răsăritul” și al poeziilor „Lumină” și „Lumina lui Octombrie” — Zeița care deschidea soarelui porțile răsăritului (mit.). 2) Autorul versurilor: „Zori de ziua se revarsă peste vesela natură! Prevestind un soare dulce cu lumină și căldură” — Pete! 3) Luminare.. electrică — Cetate antică la a cărei construcție a luat parte și zeul soarelui (mit.) 4) Magnetul busolei — Arată direcția — Literă grecească — Imn închinat soarelui (mit.) 5) Varsă foc.. în Sicilia — Soare — „Și la noi va arde.. lui Ilici”, tablou de A. Atanasiu. 6) Vreo (pop.) — Lampă mică, portativă. 7) Steaua cea mai strălucitoare de pe cer — Invirtirea pământului în jurul soarelui (pl.) 8) Consoane — Plăci gradate și luminoase la aparatele de radio — Ere! 9) Povârniș — Orizonturi 10) Forma geometrică a razelor luminoase la cinema — Curcubeu mitologic — Personaj de folclor. 11) Vas în care se distilează cărbunele la fabricarea gazului de iluminat — Semn grafic. 12) Deosebite — Luceafăr — de — zori (pop.) 13) Situație — Il găsim împreună cu o lampă fermecată într-o poveste din 1001 de nopți — În lumină!

UMOR

Fără cuvinte...

desen de R. Hovivian

Nedumerire

desen de G. Kovanov

Într-o familie de șahiști: — Să vezi, mamă, la a 41-a mutare, a declarat că mă iubește.

NOU!

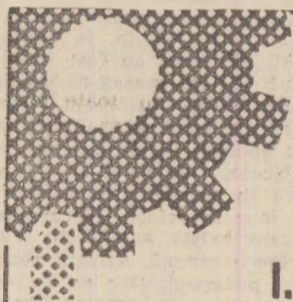
Marele concurs popular PRONOEXPRES

Se atribuie 72.000 premii în valoare totală de

12 MILIOANE LEI

Prețul unui bilet: 2 lei

Tragerea va avea loc la 2 iulie 1961

I.I.L.

HERBAK IANOS

MARGHITA — Reg. CRIȘANA

PRODUCE ȘI LIVREAZĂ PE BAZĂ DE COMENZI FERME:

- Mașini de șlefuit pentru industria lemnului
- Mașini de găurit pentru industria lemnului
- Vată pentru plăpumi
- Destrămătură din textile pentru tapițerie
- Covoare orientale

EXECUTA:

- Turnări de piese din fontă, pină la 500 kg
- Prelucrări de capete de motoare „Diesel”, roți dințate și arbori cotiți de orice dimensiune.

Regiunea Mureș - Autonomă Maghiară

„TG. MUREȘ

Str. Petőfi Nr. 2

EXECUTA ȘI DESFACE PRIN MAGAZINELE SALE

- obiecte decorative și mobilier mic, sculptat, pictat, pirogravat
- jucării și bibelouri din lemn
- ceramică neagră
- covoare
- țesături simple din bumbac, in, cinepă
- fețe de masă și cuverturi
- dantelărie broderii

CONSTANȚA • EFORIE
VASILE ROAITĂ • MAMAIA
TEKIRGHIOI • MANGALIA

Vizitatori!

Păstrați o amintire plăcută de pe litoral, cumpărând

Bibelouri

și obiecte de artizanat

executate artistic pe motive locale

Se vînd prin punctele de desfacere ale coop. „Drum nou” Constanța

COOPERATIVA „DRUM NOU” CONSTANȚA

Consumați delicioasele
CONSERVE DE LEGUME
în borcane, produse de
I.I.L. CRIȘUL
Raionul Criș, regiunea Crișana

In ultimul timp, ziarele din citeva țări — printre care S. U. A., Japonia, Anglia, R. t. G. — vorbesc tot mai des de așa numitul „corp al păcii“. Conform declarațiilor oficiale, el are menirea „de a ajuta țările slab dezvoltate să-și satisfacă cerințele în ce privește forța de muncă calificată“. Se afirmă că amintitul corp își va desfășura activitatea prin intermediul organizațiilor voluntare particulare, al universităților și colegiilor, prin Administrația internațională pentru colaborare și prin agențiile specializate ale O. N. U. Totuși, așa cum arată presa americană, principala răspundere revine Departamentului de Stat al S. U. A.

Față de „voluntarii corpului păcii“ se manifestă cerințe foarte înalte. Verificarea loialității lor se va face de către F.B.I. În primul lot vor fi selecționați citeva sute de tineri. Timp de o lună ei vor frecventa centrele speciale de învățămînt care au luat ființă în întreaga țară pe lângă universități. Apoi, timp de alte trei-șase luni, „voluntarii“ își vor însuși o profesie, vor învăța limba și vor studia cul-

meni trebuie să găsească undeva de lucru. Peste 200.000 de tineri absolvă anual școlile americane și nu se pot plasa. An de an, numărul acesta va crește.

Prin esența lui, „corpul păcii“ are înaintași. De zeci de ani în multe țări din Asia, Africa și America Latină pribegesc tot soiul de misionari. Unii sînt trimiși papei de la Roma și se străduiesc să aducă în sinul bisericii catolice „oile rătăcite“, alții trimiși diferitelor firme și companii în căutare de ciștiguri mari. Deseori, drumurile lor se încrucișează în așa măsură, încît nu mai poți deosebi unde-i vorba de biblie și unde de păcăluc. „Misionarii“ aceștia sînt puși tot mai des pe fugă.

Dar țările care au pornit pe drumul dezvoltării lor independente au prieteni adevărați, sinceri. O serie de organizații de tineret — printre care Federația Mondială a Tineretului Democrat, Uniunea internațională a studenților, organizațiile de tineret din Uniunea Sovietică, din țările socialiste și din alte țări, au făcut mult pentru a duce lumina civilizației în ungherele îndepărtate ale Africii, Americii Latine și Asiei. Școli, spitale, case ale tineretului, cinematografe și centre de învățămînt profesional, pregătirea de specialiști din rîndurile populației băștinașe, cursuri și seminarii — iată doar citeva din formele folosite pentru acordarea unui ajutor dezinteresat tineretului țărilor slab dezvoltate.

Una dintre cele mai acute probleme pentru popoarele majorității țărilor care și-au dobîndit recent independența, este problema cadrelor cu înaltă calificare în absolut toate domeniile economiei și culturii. Domnia colonialiștilor a avut printre alte urmări și pe aceea că popoarele Africii nu dispun de specialiști proprii. Iată un exemplu concludent: din cele 13 milioane de locuitori ai fostului Congo belgian, în unica instituție de învățămînt superior a țării și-au căpătat calificarea doar șase africani. Politica colonialiștilor englezi, francezi, belgieni, portughezi ș.a. a urmărit sistematic menținerea populației țărilor slab dezvoltate în stare de analfabetism.

Tineretul sovietic, educat în spiritul internaționalismului, în spiritul celor mai bune tradiții umane este bucuros să acorde un ajutor frățesc dezinteresat celor de o vîrstă cu el din țările slab dezvoltate. Tineretele și tinerii sovietici sînt gata să colaboreze în acest scop nobil cu tineretul din toate țările, indiferent de rasă, naționalitate, convingeri politice și religioase.

V. Șevcenko

(Text prescurtat)

O armată unică în lume

Ostașii lui Conrad Benites

De la capul Icacos pînă la Florida sînt 90 de mile. Această limbă de pămînt cuban, care intră adînc în Oceanul Atlantic, este punctul cel mai apropiat de S.U.A. Și tocmai de ea s-a folosit Pentagonul cînd a organizat agresiunea împotriva Cubei. Capul Icacos adăpostește acum o armată cubană. Dar ce armată!

Am să încep prezentarea ei cu o scrisoare expediată la Havana de pe mica insulă Mambi. Vivian Bacarlasas îi scrie mamei ei: „Mă aflu în tranșee, unde m-a trimis patria. Tare mi-e dor de tine, dar n-am să plec de aici, pentru ca data viitoare, de la tribuna O.N.U., Fidel să poată spune că în Cuba nu mai există nici un analfabet!“ Vivian a trimis și o fotografie. Este o fată frumoasă, de 16 ani. De mineca bluzei ei militare este prinsă o banderolă pe care scrie: armata alfabetisatorilor. Așa sînt numiți în Cuba cei care-l învață pe vîrstnic să scrie și să citească. Sub cele două cuvinte — încă patru: brigăzile lui Conrad Benites.

„Conrad Benites a fost printre primii care, ascultînd îndemnul inimii lor înflăcărare de patrioiși, au plecat în îndepărtata regiune Escambray pentru a răspîndi lumina științei de carte. Acolo, în munți, agentura americană a organizat toamna trecută o rebeliune contrarevoluționară. Pentru a înspăimînta poporul, năimișii yankei au prins cîteva reprezentanți ai Cubei populare — un ostaș din armata revoluționară, un membru al miliției populare, un învățător-voluntar — și l-au ucis cu sălbăticie sub ochii localnicilor. Așa a căzut eroic Conrad Benites. Dar crimele rebelilor nu numai că n-au înspăimîntat poporul, ci, dimpotrivă, au aprins în sufletul lui o ură și mai înverșunată, o voință de luptă și mai aprigă. Așa s-a născut armata, unică în lume, a alfabetisatorilor. Ea continuă opera lui Conrad Benites.

Cuba liberă a moștenit de la regimul colonial peste două milioane de analfabeți. Ceea ce reprezintă mai mult de 30 la sută din întreaga populație a țării.

Cum rezolvă revoluția această problemă acută? În primul rînd, străduindu-se să asigure numărul necesar de școli. În doi ani și jumătate, au fost construite peste 11.000 de camere de clasă. Fostele cazărmi au fost transformate și ele în școli. În momentul de față, problema încăperilor a fost, în linii mari, rezolvată.

Dar cum să se lichideze analfabetismul în rîndul adulților? În privința aceasta s-au făcut numeroase propuneri. În cele din urmă, a fost aleasă o cale revoluționară, care se bizuie pe sprijinul activ al masei.

Am avut ocazia să stau de vorbă cu Mario Dias, șeful Comisiei naționale pentru lichidarea analfabetismului. Mario Dias ne-a spus:

— Mișcarea aceasta s-a născut spontan. Comisia noastră a luat ființă spre sfîrșitul anului trecut, fiind alcătuită din reprezentanți ai organizațiilor revoluționare. De atunci, am făcut multe. În cadrul celor 126 de municipalități ale țării, au fost înființate consilii de învățămînt. Ele însumează 60.000 de oameni care lucrează voluntar cu analfabeții, mai cu seamă la orașe. Dar marea masă a analfabeților trăiește la sate — și în special, în provinciile Orientale și Las-Villas. De aceea, tineretul studios a luat inițiativa de a pleca în regiunile îndepărtate. Nu, predările nu se vor face în clase. Fiecare va locui într-o familie în care există analfabeți. Vor munci împreună, vor învăța împreună. Armata noastră nu este alcătuită din pedagogi. Dar ea își va aduce contribuția în pedagogie — a încheiat Mario Dias.

Fără îndoială că așa va fi!

L. Kaminin

„Corpul păcii“... și sufletul colonialismului

tura țărilor respective. Totodată, vor fi instruiți într-o sumă de probleme sociale și politice actuale.

Mii de tineri americani, dornici să ajute în mod sincer țările slab dezvoltate din Asia, Africa și America Latină, au trimis cereri peste cereri la „corpul păcii“. Acești tineri entuziaști doresc să plece peste mări și țări să construiască șosele, școli, spitale, fabrici și uzine, să învețe populația băștinașă să scrie și să citească.

Dar să fie oare totul așa de simplu, nu urzește oare ceva „corpul păcii“?

Cu atît mai mult, cu cit asupra „corpului păcii“ a căzut din capul locului umbra Direcției centrale de investigații (D.C.I.). Și cine nu știe că acolo unde manevrează acest serviciu de spionaj, condus de mister Allen Dulles, lucrurile nu sînt tocmai curate?

Tineretul american a început și el să înțeleagă că entuziasmul lui poate fi folosit în scopuri murdare de monopolurile americane. Astfel, Uniunea studentească de apărare a păcii, ai cărei membri învață în 200 de colegii americane, răspundește în întreaga țară chemarea adresată O.N.U. de a lua sub controlul ei „corpul păcii“ și a împiedica transformarea lui într-un pion al „războiului rece“. „Pentru ca „corpul păcii“ să capete un sens, el nu trebuie să aibă nici un amestec în lupta dintre Est și Vest — a spus secretarul acestei uniuni — Mike Parker. Scopul lui trebuie să fie ajutorarea reală a popoarelor țărilor slab dezvoltate“.

Tineretul american a simțit că „corpul păcii“ este amenințat de mina Direcției centrale de investigații. În orice caz, la punctele de selecționare au sosit mult mai puțini oameni decît s-au înscris.

Dar ce gîndește tineretul țărilor în care urmează să fie trimis „corpul păcii“? Ziarul „New York Herald Tribune“ a publicat recent declarațiile citorva studenți străluciți care învață în S.U.A.

— „Corpul păcii“ trebuie să fie internațional și el nu trebuie să fie folosit ca armă în lupta împotriva comunismului — a declarat pakistanezul Gehangir Malik.

— Cînd albi au venit în Africa — a spus studentul etiopian Andreas Eshete — au venit ca misionari, cu citate răsunătoare din biblie. Pe atunci africanii aveau pămînt, iar albi numai biblia. Dar, firește, situația s-a schimbat curînd și pe neașteptate africanii s-au trezit cu biblia, iar albi — cu pămînt. De aceea, să nu se creadă că africanii, care au fost înșelați cu ajutorul religiei, îi vor primi pe voluntarii „corpului păcii“ cu prea multă dragoste.

Și în India, „corpul păcii“ s-a ales cu un bobînac: indienii i-au propus să-și îndrepte mai bine eforturile pentru rezolvarea problemei discriminării rasiale în inși Statele Unite.

În sfîrșit, încă o poziție concludentă. „Glasul Africii“, buletin de informații redactat în Ghana de Biroul pentru problemele Africii, scrie: „E bine că imperialiștii și capitaliștii în frunte cu S.U.A. și-au dat încă o dată în vileag intențiile criminale de a păstra controlul economic asupra continentului nostru — Africa. E de mirare că S.U.A. sînt atît de interesate să trimită oameni din așa numitul „corp al păcii“ în țările slab dezvoltate, cînd în statele lor sudice există milioane de șomeri — africanii de origine, lipsiți de drepturi și lișițați numai pentru că au pielea neagră“.

Este limpede pentru oricine că misiunea „corpului păcii“ este să-l ajute pe monopolul american să înlocuiască vechiul colonialism cu unul și mai nerușinat, și mai odios — neocolonialismul.

În afară de aceasta, boss-ii Wall-Streetului se ciocnesc tot mai tare de problema gradului de utilizare a forțelor de muncă. Șapte milioane de oa-

Copiii Cubei zimbesc reporterilor fotografici.